

Adventes Vēstis

2016. gada oktobris, #10 (249)

Vienoti Krištus
cerībā

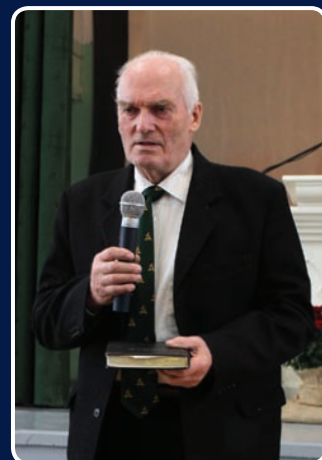
ATSKATS
UZ 120 GADU
JUBILEJAS
SVĪNĪBĀM

DIEVA PAZĪŠA-
NA – DEBESU
PILSĒTAS
ATSLĒGA

VAI VISIEM
MUMS JĀRUNĀ
MĒLĒS?

KĀ KLĀJAS
PANSIONĀTAM
"ZILAIKALNS"?

INTERVIJA
AR OJĀRU
INCENBERGU

Latvijas ziņas	4
Tēma	6
Intervija	10
Vārds mācītājam	12
Pētījums	14
Jauniešiem	17
Bērniem	20
Aktuāls jautājums	22

Jubilejas un dievnami

Šī gada rudens mūsu – Adventistu – baznīcai ir bagāts ar jubilejām un atmiņas pasākumiem. Septembrī svinējām 120 gadu jubileju, kopš adventistus pazīst Rīgā un Latvijā. Gan Madonas, gan Rūjienas, gan Daugavpils, gan Krāslavas draudze piemin vai pieminēs savu ilgstošu darbošanos šajās pilsētās. Vienmēr tas ir patīkams iemesls uzaicināt gan kaimiņus, gan draugus. Parasti tiek aicināti arī draudzē savā laikā kalpojoši mācītāji, kuri bieži ieguldījuši lielu darbu, ielikuši savu sirdi un prasmes, ceļot, pārbūvējot un veidojot draudzes.

“Mēs lūdzam, brāļi, lai jūs izturētos atzinīgi pret tiem, kas nopūlas jūsu labā un kas ir jūsu priekšstāvji Kunga darbā un jūsu pamāca. Viņu darba dēļ izrādiat viņiem vislielāko mīlestību. Dzīvojiet savstarpējā mierā!” (1 Tes. 5:12,13)

Šī izdevuma lielajā intervijā jūs varēsiet izlasīt par vienu no šādiem pašreizējajiem un apdāvinātiem mācītājiem – tagad jau pensionēto Ojāru Incenbergu. Viņš savā laikā ieguldījis lielu darbu un no sirds kalpojis, lai Ventspils (un citas pilsētas) varētu iepazīties ar adventistiem, apmeklējot adventistu dievnamu.

Lai jums šis rudens ir jaunu iespēju, draudzību un piedzīvojumu laiks!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Jubilejas, radio un lūgšanas

Ar svētku moto “Nāc, Kungs Jēzu!” septembra otrajā pusē kopā svinējām Adventistu draudzes 120 gadu jubileju Latvijā.

Pateicība Dievam par īpašajām svētībām šajā un ļoti saspringtajā svētku sagatavošanās posmā un, protams, jubilejas pasākumu norises laikā.

Latvijas draudžu savienības vārdā es vēlos izteikt vissirsnīgāko pateicību svētku sagatavošanas komitejai un daudzajiem palīgiem, bez kuru nesavtīgās kalpošanas un pašai dziedīgā darba šādu svētku mums nemaz nebūtu. Īpaša pateicība arī diriģentiem un plašajai mūziķu saimei! Kas gan būtu svētki bez mūzikas? Un vēl kādas mūzikas!

Vēlos pateikties arī visiem, kuri ar saviem nesavtīgajiem ziedojumiem un dāvanām atbalstīja svētku norisi! Kopā tika saziēdoti nedaudz vairāk nekā 4000 EUR. Un, protams, pateicība ikvienam, kas ar savu klātbūtni palīdzēja radīt svētku noskaņu un vairot prieku!

Jau piektdienas vakara dievkalpojums, kura emocionālā kulminācija bija mācītāju Andra Pešeļa un Alda Zēmeles ordinācija, ievadīja šos, manuprāt, ģimeniskos un tajā pašā laikā garīgi iedvesmojošos jubilejas pasākumus.

Sabata rīta dievkalpojums un svētku koncerts Latviešu Biedrības nama Lielajā zālē pulcēja brāļus un māsas no visas Latvijas, kā arī viesus no Igaunijas, Lietuvas, Anglijas un ASV. Bijām priecīgi par viesiem no citām kristīgajām konfesijām un viņu apsveikumiem. Svinot Dieva aizgādības, žēlastības un svētību ceļu adventistu draudzēm Latvijā 120 gadu garumā, kopā baudījām šos garīgās vienotības, pateicības un prieka pilnos svētkus. Pateicība Dievam par visu!

Oktobris ir jubileju mēnesis Latvijas Adventistu draudzēs. Madonas draudzei – 100! Rūjienas draudzei – 100! Aizputes draudzei – 100! Krāslavas draudzei – 20!

Vissirsnīgākie sveicieni visām četrām draudzēm jūsu nozīmīgajās jubilejās! Mūsu vēlējums ir no Mateja evaņģēlija (5:14-16):

“Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā.

Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.”

Apsveicam, un vēlam būt par dievišķās gaismas avotu savā pilsētā un apkārtnē!

Septembra vidū LDS padome apstiprināja Radio komiteju piecu cilvēku sastāvā, kuras uzdevums saskaņā ar Transeiropas divīzijas “Darba kursu” (Working Policy) ir sniegt sabiedrībai informāciju par Adventistu baznīcu kopumā, veidot pārtraides, kuras ir orientētas uz evaņģelizāciju, kurās tiek sludināts Vārds, sniegta praktiska informācija un padomi. Jaunā komanda no 1. oktobra ir stājusies pie uzticēto pienākumu pildīšanas, un rezultātus jūs varat novērtēt Latvijas Kristīgā radio programmā “Adventistu Vispasaules radio” sestdienās plkst. 8:00 (atkārtojums pirmsdienās plkst. 10:30).

Jau pēc dažām nedēļām mums būs iespēja vienoties lūgšanās ar Adventistu draudzēm visā pasaulē gadskārtējā Lūgšanu nedēļā. Šī gada Lūgšanu nedēļas lasījumi būs veltīti Kristus otrajai atnākšanai.

Lai žēlastības Dievs mūs visus bagātīgi svētī ticībā, lūgšanās un kalpošanā!

Gaidāmie pasākumi

22. oktobris

Krāslavas draudzes 20 gadu jubilejai veltīts svinīgais pasākums.

5.-12. novembris

Lūgšanu nedēļa.

26. novembris

Daugavpils draudzes 95 gadu jubilejai veltīts svinīgais pasākums.

11.-21. janvāris

Desmit lūgšanu dienas.

Aiju Grīnbergu atceroties jeb Sarunas turpinot

Laiks nepārtraukti plūst, kā vēja dvesma, kuru nevar saredzēt, bet iespējams sajūst. Kā dzeja, kuru var izlasīt un vēlāk sajūst tās pieskārienu sirdij. Ne uzreiz var pamanīt pulksteņa rādītāju pārvietošanos, bet kalendāra lapas pāršķiršanu gan. Pāršķirot kalendāra lapu, domās pārcilājam pagājušo laiku, notikumus, atmiņas, sarunas. Kad pārtrūkst saruna, ir vēlēšanās to turpināt... Ne vienmēr tas ir iespējams, bet atmiņas paliek.

12. novembrī Bauskas draudzē pēc dievkalpojuma, aptuveni plkst. 12:30, pirms Aijas Grīnbergas dzimšanas dienas turpināsim „Sarunas sirds aizvējā”, nu jau bez viņas piedalīšanās. Aijas draugi lasīs viņas dzeju, skanēs dziesmas ar Aijas vārdiem, būs arī vēl nepublicētas rindas. Gaidīsim Aijas dzejas draugus Bauskā.

Kristības Bauskas draudzē

17. septembrī Bauskas draudzē kristību apliecību saņēma Agnese Kļaviņa (14 gadi). Agnese ar ģimeni Bauskas draudzē ir jau pusotru gadu. Kad viņi pirmo reizi šajā draudzē ieradās, juta draudzīgumu un atbalstu, ko dod tās locekļi.

Mīlestības pilnā Bauskas draudze un Jēzus aicinājums šovasar lika meitenei izšķirties par viņas kristībām. Tās notika gleznainā vietā Mēmelē – pie Viļa Plūdoņa muzeja Lejeniekos. Šajā siltajā sestdienā tur bija ieradusies gandrīz visi draudzes locekļi. Mēmeles upes ūdenī viņu kristīja mācītāja Inta Jākobsone, bet Agnesei īpaši patika, ka kristību ūdenī ar viņu devās arī draudzes vecākais Harijs Zablockis. Tas bija sirsnīgi un simboliski, ka kopā ar Agnesi kristībās tik tuvu atradās viņas Bībeles skolotāji. Tā meitene jutās ļoti droši.

Agneses vecāki Anta un Andris paši tika kristīti pirms gada, tādēļ īpašs prieks par meitas kristību un pievienošanos draudzei bija gan abiem vecākiem, gan brālim un māsām. Pēc kristībām sekoja ziedi un sirsnīgi apsveikumi. Agnese ir priecīga, ka var nodot savu dzīvi Kristum, kā arī ir apmierināta ar draudzi, kurai pieder.

Daniela Jaškova

Bībeles ciemiņi

8. oktobrī Rīgas 5. draudzē, kas pulcējas Brīvības ielā 266, bija ciemiņi no Latvijas Bībeles biedrības. Šis bija īpašs dievkalpojums. Bībeles biedrības ģenerālsēkretārs, LU Teoloģijas fakultātes profesors Valdis Tēraudkalns stāstīja par Bībeles biedrības darbu.

Savukārt Ņikita Andrejevs sacīja nelielu sprediķi. Viņš runāja par bauslības un ticības attiecībām. Draudzei bija iespēja ziedot, un par savāktajiem ziedojumiem tā varēja izvēlēties saņemt Bībeles biedrības izdotas grāmatas. Mēs izvēlējamies iegūt īpašumā klausāmās grāmatas – tās būs CD formātā vecākiem cilvēkiem, kuriem ir grūti lasīt.

Interessants bija dievkalpojuma noslēgums. Beigās visiem ziedotājiem bija iespējams piedalīties izlozē, lai iegūtu Bībeli ar komentāriem. Bērni savāca ziedojumus, draudzes vecākais Andrejs Bērziņš turēja ziedojumu kasti, kamēr Ņikita Andrejevs vilka lozi. Kāda gan jautrība bija tad, kad laimīgās lozes saņēmējs izrādījās... Andrejs Bērziņš.

Bet tas bija arī ļoti sirsnīgs mirklis. Andrejs aizkustināts izteica prieku par to, ka nesen draudzei pievienojusies viņa mīļā dzīvesbiedre. Un teica, ka viņš šo Bībeli grib uzdāvināt mīļotajai sievai. Draudze viņu iedrošināja ar skaļiem aplausiem.

Rīgas 5. draudze

“ZILAIKALNS”

Šogad 15. maijā notika Zilākalna pansionāta atklāšana. Lai uzzinātu vairāk par to, kā sokas ar darbiem senioru namā “Zilaiskalns”, lasiet sarunu ar šī nama direktori Sarmīti Ivetu Lauberti.

Kā radās ideja veidot senioru namu “Zilaiskalns”?

Šīs idejas autors ir Vitālijs Prihodko, biedrības „REACH” vadītājs, kura mērķis bija izveidot senioru namu, kurā valdītu kristīga vide un principi. Bija daudz jāstrādā, jālūdz un jāziedojas, līdz varētu realizēt šo vēlmi par tā izveidi. Vitālijs atceras ka esot brīži,

tīstību?

Šis nams ir labs risinājums, piemēram, vientuļiem cilvēkiem, kuriem nav tuvinieku, kuri nevar sevi aprūpēt.

Ļoti labi, ka mūsu apmeklētāji var saņemt garīgo stiprinājumu, jo ir situācijas, kad vislabāko stiprinājumu var dot un dod Dievs. Mt.11:28 – “Nāciet šurp pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūt-

tām rūpējas mūsu pavāri.

Mums ir medicīniskā un sociālā aprūpe.

Senioru namā ir divvietīgas un viena vienvietīgā istabiņa, zāle fiziskām aktivitātēm, bibliotēka. Katru nedēļu piektdienās ir lūgšanu dievkalpojumi un setdienās ir rīta un vakara dievkalpojumi. Tiek organizētas pastaigas svaigā gaisā, un katru dienu notiek vingrošanas nodarbības, kuras vada Kristīne.

Esam uzsākuši sadarbību ar fizioterapeitu Miku Mezīti.

Nesavtīgi katru mēnesi mūs sapost atbrauc friziere Lienīte no Limbažu draudzes, neaizmirstot iepriecināt ar labu vārdu un smaidu. Elizabete Freimane no Rīgas 1. draudzes ir izteikusi vēlēšanos pie mums vadīt rokdarbu pulciņu.

Gatavojoties ziemai, papildinām ziemas krājumus, piemēram, vārot ābolu ievārījumus un sagatavojot citas dabas veltes, kas vēlāk noderēs pašiem gardai maltītei. Kopīgi ar klientiem plānojam iespēju doties ekskursijās, apmeklēt dažādus kultūras pasākumus u.c..

Nākotnē plānojam organizēt dažādas tematiskas informatīvi - izglītojošas pēcpusdienas, veselības klubiņa nodarbības un organizēt veselības izstādi, uzaicinot arī Zilākalna pagasta iedzīvotājus, sadarbībā ar Vēsmu Geidi.

Aicinu izmantot mūsu pakalpojumus, rast sev mājvietu, justies drošiem Dieva un cilvēka aizgādībā.

Paldies visiem ziedotājiem, atbalstītājiem, paldies par jūsu lūgšanām paldies visiem labas gribas cilvēkiem! Jūs esat mums liels atbalsts!

Iztaujāja: Valdis Dahs

kad ideja bija tuvu tam, lai apstātos, iegazās arī mazitības šaubas, taču ticība Dievam un Viņa apsolījumiem stiprināja. Vitāliju šajā darbā atbalstīja Konstantīns Reznikovs, iesaistot ADRA organizāciju, zviedru brīvprātīgie, kas gādāja nepieciešamos materiālus un finansējumu, kā arī citi, kas vēlējās piedalīties šīs idejas īstenošanā.

Kā jūs redzat “ZILAIKALNS” at-

sirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.”

Mūsu prioritāte ir veselīga dzīvesveida ievērošana, kristīga attieksme pret iemītniekiem.

Par mūsu veģetāro uzturu interesi ir izrādījuši un mūsu pusdienas iecienījuši, piemēram, Kocēnu novada sociālie darbinieki, Zilākalna pagasta pārvaldes vadītāja un citi iedzīvotāji.

Ēdināšana notiek trīs reizes dienā. Katru reizi maltītes tiek dažādotas un par

120 GADUS LATVIJĀ

Septembra vidū šogad nosvinējām skaistu un emocijām bagātu jubileju. Rīgas 1. draudze un līdz ar to adventisti visā Latvijā svinēja savas pastāvēšanas 120 gadus. Tie bija svētki divu dienu garumā, lai gan patiesībā tie bija vēl garāki. Par atziņām pēc svētkiem un arī to, kā viss tapa, turpmākajās lappusēs.

*Sagatavoja
Andris Pešelis*

Pēc tik skaista un iespaidīga jubilejas pasākuma, kas tik daudziem deva pozitīvus iespaidus, vēlējos izjautāt atbildīgo par pasākuma organizēšanu **Janu Kuzmenkovu** par šī pasākuma sagatavošanas darbu. Uz skatuves mēs redzējām runātājus, mūziķus un izpildītājus, bet aiz visa šī pasākuma bija liels sagatavošanās darbs. Jautāju Janai par šo darbu, kurš palika ārpus skatuves.

Pēc visa šī pasākuma un koncerta, vai viss bija izdevies tā, kā bija iecerēts?

Parasti domas, ko varētu izdarīt, ir daudz plašākas nekā tās izdodas realizēt. Dažreiz tam nepietiek laika vai arī prioritātes tiek noteiktas citas, tomēr man jāsaka, ka viss bija izdevies kā plānots, un pats svarīgākais arī notika.

Dievs bija uzklaušījis mūsu lūgšanas un bija klātesošs šajā pasākumā. Tas bija vissvarīgākais un līdz ar to mēs varam sacīt, ka viss bija izdevies.

Kad reāli jūs iesākat gatavoties šim jubilejas pasākumam?

Domas par jubileju Rīgas 1. draudzē esmu dzirdējusi jau kopš aprīļa vai maija, kad bija paziņots, ka septembrī ir gaidāms jubilejas pasākums. Taču mana organizatoriskā iesaistīšanās sākas kopš jūlija, kad tika izveidota īpaša komiteja, lai jau detalizēti realizētu šī jubilejas pasākuma norisi.

Cik liela bija komanda un kā varējāt sadarboties?

Ja domātu par tiem, kam būtu jāpateicas par šī pasākuma tapšanu, tad te būtu ļoti garš saraksts. Šāda mēroga

svētkus nevar noorganizēt divi vai trīs cilvēki. Tomēr kodols bija seši cilvēki, kur katrs no tiem vēl piesaistīja citus. Ja mēs vēl pieskaitītu klāt mūziķus, tad kopā sanāktu vairāk nekā divi simti cilvēku, kas ieguldīja savu laiku, talantus un pūles šī pasākuma tapšanā.

Mūziķus mēs redzējām uz skatuves, bet tavs darbs palika vairāk tā kā fonā. Kas tieši bija tas, ko orgkomiteja darīja un kā tas notika?

Tāpat šī komanda strādāja, lai būtu telpas, lai būtu ēdināšana, reklāma, materiāli, programmināšana, tehnisko lietu koordinēšana, kas saistās ar skaņu un gaismām, video.

Kas to koordinēja?

Anna Geide vairāk atbildēja par komunikāciju ar Latviešu biedrības namu,

dievkalpojumu programmu veidošanu, Mārtiņš Subatovičs atbildēja par muzikālo kalpošanu jubilejas dievkalpojumos un koncertā, Ilgonis Mazjūlis atbildēja par stāvvietām automašīnām un finanšu jautājumiem, Inese Pilvere atbildēja par noformējumu, galdu klāšanu un ēdināšanu, un Andrejs Āriņš bija kā koordinators ar draudžu savienību un Baltijas ūniju. Par skaņu, filmēšanu un apgaismošanu ir jāpateicas komandai, kurā ietilpa Juris Karčevskis, Viesturs Rīmanis, Andris Zaķis, Māris Mikuļskis, Agnis un Armands Āriņi, Agris Vendelis.

Kā izdevās noorganizēt ēdināšanu tādām milzīgam pulkam?

Par to ir jāizsaka pateicība Latvijas veselības misijas komandai, personīgi Gintam Salietim un viņa palīgiem, kas noorganizēja ēdināšanu Baznīcas ielā 12a vairāk nekā 300 cilvēkiem. Tas bija ļoti liels pulks, taču viņiem ir jāizsaka pateicība, ka viņi izturēja un to paveica.

Cik ilgi pavāri vārīja visus tos ēdienus?

Kad es atnācu piektdien ap pulksten trijiem, te jau notika rosība.

Kā jums izdevās iekārtot zāli jubilejas pasākumam?

Par zāles iekārtošanu ir jāpasakās floristei un Inesei Pilverei, kas veidoja zāles vizuālo noformējumu.

Kas bija tā māksliniece, kas zīmēja ar smiltīm?

Tas bija mūsu pārsteigums šajā pasākumā, kas tika solīts tiem, kas nāks uz koncertu. Tas bija vizuālais pārsteigums. Tas bija uzņēmums „Smilšu kino”, kas piedāvā šādus priekšnesumus dažādiem pasākumiem¹. Par piektdienas dievkalpojumu atbildīgā bija Madara Daukste, par sestdienas dievkalpojumu Anna Geide, bet par koncertu atbildēja draudžu savienības Mūzikas nodaļa. Katrs no viņiem veica savu daļu un veidoja šo pasākumu norisi.

Taču tu biji galvenā koordinatore pār visu.

Tā nu tas beigu beigās sanāca. Sākumā tas tā nebija ielānāts, bet tā nu sanāca.

Beigās sanāca viss ļoti labi un sirsnīgi. Bija pat jūtama sirsnība visā pa-

sākumā.

Jā, tas viss izdevās tādēļ, ka bija jūtama Dieva klātbūtne. Tas viss notika ar lūgšanām. Latvijā notiek lūgšanu grupas, kuras vada Baiba Bērziņa. Tad tika lūgts, lai Baiba iekļauj šī pasākuma norisi un sagatavošanās darbus lūgšanu sarakstos, kas arī tika akceptēts, un daudzi piedalījās kopīgajās aizlūgšanās. Cik interesanti bija tad vērot, kā darbs sokas. Tad kādu nedēļu bija aizlūgums par atsaucīgām sirdīm, un cilvēki pēc tām sāka zvanīt un piedāvāt savu palīdzību, un šo piedāvājumu bija

man bija prieks redzēt, ka sen neredzēti cilvēki atkal satiekas. Kad cilvēki man zvanīja un reģistrējās, tad viņi man sacīja, ka vēlas braukt, jo tur būs daudz senu, labu draugu, kurus varēs satikt. Tā nu es nodomāju, ka ir vērts organizēt jubileju, jo tur satiksies draugi. Tas arī palīdz neaizmirst, ka mēs esam liela draudze pa visu Latviju, un savstarpēja draudzība ir jāuztur.

Tad vēl, kas man pašai personiski bija kā tāda liecība, pēc jubilejas organizēšanas, kad es iesaistījos organizēšanas komandā, man bija jautājums, vai šī ir

tik daudz, ka šķita, ka vairs nav ko piedāvāt, tomēr visiem atradās kādi pienākumi. Tas uzskatāmi parādīja, cik ļoti bija vajadzīgs šis aizlūgšanu atbalsts jubilejas organizēšanā. Bija daudz lūgšanu vajadzību. Jāsaka paldies visiem, kas šajās lūgšanu grupiņās lūdza.

Organizējot šo pasākumu vienubrīd man bija šaubas, vai tiešām ir jāorganizē tik lielas jubilejas svinības. Cilvēki jau tā ir dažādās atbildībās, bet tad vēl vairāk tos apgrūtināt ar kādiem pienākumiem. Arī izmaksas bija diezgan lielas. Vai mums to vispār vajag? Tad, kad šie svētki beidzās, es šīs savas pārdomas atcerējos un sapratu, lai arī cik daudz būtu vajadzīgs ieguldīt, tā sajūta, kas pārņem pēc šiem svētkiem, ir daudz vērtīgāka, nekā tā, ja mēs vienkārši turpinām dzīvot savu dzīvi, nekur neieguldot ne savu spēku, ne savas finanses un spējas kādu pasākumu organizēšanā. Pēc šī pasākuma patīkamo pēcgaršu deva tas, ka bija satikti daudz cilvēku,

tā īstā vieta, kur man ir jākalpo? Man bija pat noskaņojums ļaut, lai darbojas tie, kas tur jau ir, jo bija diezgan spēcīga komanda, kas spētu tikt galā arī bez manis. Tomēr es saņēmu pamudinājumu palikt, to es sapratu, tuvojoties jubilejas sākumam, jo pasākuma moto bija: nāc, Kungs Jēzu! Man nācās šo moto bieži pieminēt, rakstot materiālus internetam, intervējot cilvēkus „Adventes Vēstīm”, runājot savā starpā ar cilvēkiem, veidojot noformējumu, aicinot, lai šis moto būtu dzīvs cilvēku dzīvē. Šis moto vienmēr bija acu priekšā. Tad es atklāju, ka tas maina manu priekšstatu un vēlmi runāt par šo tēmu, ticību, ka mēs esam adventisti, kas gaidām uz Jēzus otro atnākšanu. Dažkārt ikdienā par to nav laika aizdomāties. Taču šī jubileja man personiski bija kā atspēriens un iemesls, lai domātu par to. Tādēļ esmu ļoti pateicīga, ka man nācās par to tik daudz domāt, kas manu uztveri ir mainījusi uz cerības pusi.

¹ Jubilejas pasākumā uzstājās Zane Pumpure-Prāmniece no „Smilšu kino” (www.smilskino.lv)

Jubilejas pasākumā mūs uzrunāja Ģenerālkonferences viceprezidents Arturs Štele. Lūdzi viņu izsacīt novēlējumus mūsu Latvijas draudžu savienībai:

Es novēlētu Latvijas draudžu savienībai ar lielu entuziasmu, vienojoties draudzes mācībā un misijā, virzīties uz priekšu, jo mums ir ļoti izcila vēsture. Tauta ir gājusi cauri smagiem pārbaudījumiem un izturēja. Tā kļuva par paraugu visai mūsu draudzei kopā. Tagad, kad sociālajos tīklos izskanēja, ka Latvijas adventisti svin 120 gadus, daudzi visā pasaulē atsaucās un atminējās smagos laikus pagātnē. Daudzi zina jūsu vēsturi. Dievs jūs bija vadījis. Un tagad, kad jūs piedzīvojat labklājības laikus, velns darīs visu, lai draudzi sašķeltu, sadalītu, tādēļ ir ārkārtīgi svarīgi šajā laikā nepazaudēt no skata misiju, ap šo misiju apvienoties un virzīties uz priekšu.

Jūsu uzrunas tēma jubilejā bija Jēzus Kristus augšāmcelšanās. Kāpēc tieši šo tematu jūs izvēlējāties?

Šo tematu es izraudzījos tieši tās perspektīvas dēļ, kurp mums jāvirzās. Ir pagājuši 120 gadi, un mūsu misijas pamatā ir jāpaliek tam pašam lielajam uzdevumam, kuru Kristus bija uzticējis saviem mācekļiem: lai mēs darām par mācekļiem visas tautas. Tādēļ es vēlējos aplūkot šī uzdevuma kontekstu. Tur var atrast ļoti daudz ko interesantu, tur ir gan sestdiena, gan svētdiena, gan steiga, lai šo labo vēsti pasludinātu. Tur ir daudz svarīgu elementu, ko es centos

uzsvērt. Mums ar vēl lielāku enerģiju ir nepieciešams pasludināt pasaulei, ka velna zīmogs ir sarauts, ka eņģelis sēž uz akmens. Nekas mūs tā nespēj apvienot kopā, kā šī svinīgā vēsts.

Kad mēs aplūkojam divas sievietes-Mariju Magdalēnu un otro Mariju-, viņas bija nobēdājušās tajā rītā, mācekļi bija izklīduši. Taču tad, kad pienāca vēsts par augšāmcelšanos, ka Kungs tos nosauc par brāļiem, tad viņi apvienojās un izmainīja pasauli. Viņi bija tikai daži cilvēki, un man šķiet, ka Latvijas adventisti arī spēj izdarīt to pašu.

Protams, kad mēs redzējam, kā Ruandā vienlaicīgi tiek kristīti simti tūkstoši, pie mums tā nenotiek, mēs dzīvojam skeptiskā paaudzē. Kā mums rīkoties, kad citur, piemēram,

Āfrikā notiek daudz lielāka misijas darbība?

Lieta tāda, ka Dievs vērtē sekmes citādi nekā to darām mēs. Mēs mērām sekmes skaitļos, taču Kungs visu vērtē citādi. Kad Jēzus uzkāpa Debesīs, kad Viņš atvadījās no saviem mācekļiem, Viņš sacīja, ka jūs būsiat Mani liecinieki, kad pieņemsiet Svētā Gara spēku. Viņš sacīja: jūs būsiat Mani liecinieki. Viņš vēlas, lai mēs tādi būtu. Ja mēs izradīsim uzticību tur, kur mēs atrodamies, visur, kur spējam, liecināsim par Kristu, tad rezultātus Dievs piešķirs. Mums par to nevajag pārdzīvot. Mūsu sēja var būt ilga un smaga, taču Kungs novērtē sekmes Latvijā ne mazāk kā simti tūkstoši rezultātu Ruandā.

Mums tikai ir nepieciešams būt dedzīgiem Kristus mācekļiem, kuri steidzas, skrien, lai pasludinātu labo evaņģēlija vēsti ļaudīm. Te ir vēl kāds svarīgs moments, kuram būtu jābūt adventistu tautai: kad mēs aplūkojam mācību par svētnīcu, kas mūsu draudzei ir ārkārtīgi svarīga. Mēs vēl neesam atklājuši visu šīs mācības skaistumu. Jo šī mācība satur visu evaņģēlija mācības skaistumu. Svētnīcas mācības gaismā, īpaši izpirkšanas mācības gaismā, Dieva tautai piemītis noteiktas pazīmes. Pirmkārt, pazemība un grēku nožēlas gars. Te var pieminēt Jāņa Kristītāja piemēru. Pazemība un grēku nožēla nozīmē arī brāļu mīlestību, kad viens otru uzlūko augstāk par sevi, viens otru cieņsim. Otrkārt, Ēlijas gars. Mēs steigšimies un pasludināsim, kāds ir Dievs. Kad mēs aplūkojam Ēliju, tad redzam, ka viņa galvenais uzdevums bija parādīt, kurš ir patiesais Dievs. Tā arī pirms

tā Kunga lielās dienas nāks pravietis Ēlija. Pirmās atnākšanas laikā ir Jānis Kristītājs, bet pirms otrās atnākšanas ir abi: gan Jānis Kristītājs, gan Ēlija. Te ir pazemības un grēku nožēlas gars un drosmīga Kristus otrās atnākšanas pasludināšana, te ir vēsts: kāds ir Dievs.

Pēc jubilejas svētku koncerta uzdevu jautājumus Lietuvas draudžu savienības vadītājam Bertoldam Hibneram. Kādi ir jūsu vēlējumi Latvijas draudžu savienībai, vērojot tās darbību un Latvijas draudžu darbību, nākamajam darba cēlienam pēc jubilejas?

Vispirms vēlos apsveikt mūsu brāļus un māsas Latvijā ar šo skaisto jubileju! Pateicība Dievam par šo skaisto koncertu! Raugoties uz nākotni, es vēlētos novēlēt, lai draudze kopā domātu un cīnītos par vienotību Kristū, un arī par dievbijību, jo tas faktiski ir kā pirmais svarīgais teikums mūsu trīs eņģeļu vēstī, kur eņģelis mūs aicina: bīstaties Dievu un dodiet Viņam godu! Tas mums palīdzēs būt īstam lieciniekam pasaulē un sabiedrībā, kur skatās uz to, kādas ir mūsu attiecības ar Dievu. Es gribu novēlēt jauku un skaistu nākotni. Vienotību draudzē evaņģelizācijā, kur draudzē ikviens ir iesaistīts šajā darbā, kur draudzes vidū ir mīlestība un dievbijība.

Kā jūs redzat no Lietuvas puses, kur ir vieglāk darboties, Lietuvā vai Latvijā?

Paldies par interesantu jautājumu. To ir grūti pateikt. Es domāju, ka tur, kur tas Kungs atļauj mums piedzimt, tur ir arī mūsu vieta. Grūti ir pateikt, kur ir vieglāk vai grūtāk. Es domāju, ka, strādājot kopā ar Kungu Jēzu Kristu, tieši Viņš ir tas, kas to visu izšķir. Varbūt, ka evaņģelizācija vieglāk notiek Latvijā, varbūt, bet mēs nezinām, kas mūs gaida nākotnē. Taču vēlos sacīt, ka jebkurā vietā mums būs tas, ko Dievs dos sasniegt.

Vai arī jūs plānojat jubilejas pasākumu nākamgad?

Nākamgad mums Lietuvā ir 90 gadu jubileja, kopš Lietuvas misijas lauks ir reģistrēts pie valdības. Tas bija 1927. gadā. Līdz ar to mēs varējām atjaunot reģistrāciju pēc neatkarības atgūšanas, valdība atzina mūsu draudzi. Mums nav tradicionālā statusa. Tradicionālās ir tikai deviņas un vairāk nebūs. Taču no parlamenta atzīšanu mēs dabūjām tādēļ, ka tā bija mums kādreiz pirmskara Lietuvā. Nākamgad arī mums būs jubileja, un mēs gribam aicināt pie mums ciemos brāļus un māsas no Latvijas.

Intervija ar Transeiropas divīzijas komunikācijas nodaļas vadītāju Viktoru Hulbertu:

Šonedēļ jūs satikāties ar daudziem mūsu draudzes locekļiem, dzirdējāt daudzas liecības par ticību Kristum. Kādi ir jūsu iespaidi pēc Latvijas apmeklējuma?

Jūs vaicājat mani par iespaidiem pēc šī fantastiski skaistā koncerta! Adventistu Latvijā nav daudz, tikai aptuveni 4000, taču jūs bijāt spējuši parādīt šādu iespaidīgu koncertu ar tik daudziem talantiem! Jums ir maz draudzes locekļu, taču jums ir daudz ļoti apdāvinātu draudzes locekļu, kas ir nodevušies Kristum un vēlas kaut ko darīt Viņa labā. Esmu ļoti iepriecināts, un es dodos projām ar ļoti spilgtiem iespaidiem. Esmu satīcis daudz cilvēku, kuri ir nodevušies Dievam un, Viņu apliecinot, izmanto savus talantus. Šo četru dienu laikā esmu satīcis divas sievietes, kuras vada radio internetā, viņas veic šo darbu ar dedzību, lai nestu liecību citiem par Jēzu. Es arī satikos ar ADRA vadītāju Madaru (Dauksti), kura man stāstīja par savu darbu ADRĀ un vietējās draudzes Ceļa meklētāju klubā. Es redzēju prieku viņas sejā. Šķiet, ka šeit, Latvijā, ADRA ir neliela, bet tā dara lielus darbus. Tad arī bijām satikuši mācītāju Armandu (Bērziņu), kurš mums pastāstīja stāstu par to, kā tika uzcelts dievnamas Rīgas 7. draudzei, kā arī bija stāsts par izdzīvojušo holokaustā, kurš pēc tam kļuva par mācītāju. Te ir saredzams progress jūsu draudzes attīstībā, kuru esat nogājuši šo 120 gadu laikā. Šī kustība iesākās ar vienu nodevušos personu, un nu tagad tā ir tik liela kā šodien. Protams, jāatzīst, ka jums te nav viegli darboties.

Vai tāpēc, ka esam Eiropā?

Ne tikai tādēļ, ka esat Eiropā, bet jums šeit ir liela daudzveidība no visa kā. Jūsu pēckomunisma mantojums, kas ierobežo veidus, kā aizsniegt cilvēkus, lai tiem pastāstītu par reliģiju. Jums nav liela kristiešu klātbūtne šeit. Kad es dzirdēju jūsu valsts Katoļu baznīcas vadītāja uzrunu, es gan nepiekrītu pilnīgi visam, ko viņš sacīja, taču man ir jāpiekrīt, kad viņš sacīja, ka mums kā adventistiem ir nepieciešams parādīt savu mīlestību, jo tā liecina par ko svarīgu. Jums ir daudz izaicinājumu. Man bija prieks satikt šeit daudzus no jūsu vadītājiem un draudzes locekļiem, kuri vēlas, lai darbs taptu pabeigts.

Satikos ar žurnāla „Adventist Review” žurnālistu Endrjū Makčesniju (McChesney). Jautāju par viņa iespaidiem Latvijā.

Esmu guvis spilgtus iespaidus pēc šī ceļojuma. Man atmiņā spilgti palika Valda (Zelča) stāsts, kā arī mācītāja Mārtiņa (Subatoviča) liecība. Kā arī bija tikšanās ar jūsu brīnišķīgo mācītāju Armandu (Bērziņu) sarunā par Rīgas 7. draudzi. Kā arī tikšanās ar viņa dēlu (Agri Bērziņu) un viņa ģimeni, kuri ir ļoti nodevušies Kristum. Tad tikšanās ar jūsu draudžu savienības vadītāju. Viņš mums sacīja, ka adventistu Latvijā nav daudz. Taču arī Kristus mācekļu nebija daudz, bet tie izmainīja pasauli. Līdzīgā kārtā tas ir arī šeit. Daudzas lielas lietas iesāk tikai daži, kuri ir nodevušies.

Es novēlu gan tiem, kurus satikām, gan jums visiem, lai jūs turpiniet iesāktu darbu Kristus labā un neapstājieties pie iesāktā. Redzot, kā Dievs jūs ir vadījis pagātnē, ar palāvību virzieties uz priekšu nākotnē.

Intervēja
Andris Pešelis

Mīlestība MUDINĀ RUNĀT

Intervija ar pensionēto mācītāju, Latvijas Bībeles biedrības valdes priekšsēdētāju Ojāru Incenbergu.

Kad tu saprati, ka Dievam ir īpaša vieta tavā dzīvē? Kas Tevi pamudināja kristīties?

Mana māte jau no bērnības ticēja un kalpoja Dievam. Mēs, bērni, augām un jau no agras bērnības lasījām Bībeli. Tas bija process. Toreiz, piecdesmitajos gados, Alūksnes draudzē kalpoja sludinātājs Arvīds Skujiņš, un gandrīz visas sabata pēcpusdienas gan bērni, gan draudzes locekļi pavadīja kopā. Vasarā kaut kur dabā, ziemā dzīvokļos, kopā pārrunājot Bībeles mācības. Reizēm viņš aicināja mani līdz pie cilvēkiem, kuriem viņš pasniedza Bībeles stundas. Viena epizode – devāties pie sievietes, kuras vīram nepatika sievas Bībeles studijas. Bija saulaina pavasara diena. Tuvojoties mājai, redzam – abi stāda kartupeļus. Sasveicināties, brālis Skujiņš paņēma spaini ar kartupeļiem un sāka stādīt kartupeļus. Sekoju viņam, tā paātrinot viņu iesākto darbu. Šajā reizē vīrs pirmo reizi ienāca pie mums un klausījās, ko sievai māca. 1959. gada jūnijā kādā vakarā, saulei rietot un sākoties sabatam, klusā vietā tika slēgta derība ar Dievu. Tajā laikā nevarēja rīkot īpašus un atklātus kristību pasākumus, bet sabatā draudzē apsveica mūs, sešus jaunos draudzes locekļus. Draudzes auga.

Kā iesākās tava kalpošana kā sludi-

nātājam-mācītājam? Kam esi īpaši pateicīgs?

Septiņdesmitajos gados es un mana ģimene dzīvojām Rīgā. Piedalījāties draudzes kalpošanas darbā iespēju robežās. Kādā trešdienas vakarā pirms kora mēģinājuma draudzes sludinātājs Skujiņš teica: „Ir mirusi mūsu draudzes locekle, un piektdien tev viņa ir jāizvada.” „Nesmu nekad to darījis,” iebildu. „Toties tu esi bijis daudzās bērēs, un esi redzējis, kā to dara.” Jāpiebilst, tajā laikā bēres arī bija daļa no evaņģēlizācijas, jo katreiz izvadot dziedāja vai nu koris, vai kvarteti, vai bija citi muzikāli priekšnesumi. Tajā piektdienā sākās mana kalpošana kapos. Draudzēs trūka darbinieku, un mani lūdza aizbraukt un kalpot manā dzimtenes draudzē Alūksnē. Tā kādu laiku nedēļas nogalēs braucu un kalpoju, arī pasniedzot Bībeles stundas. Pēc kāda laika mani atkal uzrunāja: „Vai esi ar mieru tu un tava ģimene pāriet pilnīgā kalpošanas darbā draudzēs un doties visur, kurp jūs sūfīs?” Lūdzot un pārdomājot, piekritām aicinājumam. Toreiz valsts varas iestādes neapstiprināja šo draudzes vadītāju lēmumu. Tā kā Alūksnē bija vajadzība pēc kalpotāja draudzē un arī citu iemeslu dēļ, mūsu ģimene pārcēlāmies uz dzīvi netālu no Alūksnes. 1983. gada septembrī Latvijā notika dar-

binieku maiņas, tolaik jau kalpoja brālis Āriņš, viņš tika pārcelts darbā uz Liepajas draudzi. Man par lielu pārsteigumu, varas iestādes bija jau devušas piekrišanu manai kalpošanai Alūksnes draudzē. Tā sākās mana pilnas slodzes kalpošana dažādās Latvijas draudzēs.

Kad tu atradi Gaidu, kā tu saprati, ka tas ir īpašais cilvēks, ar kuru vēlies saistīt savu dzīvi?

1958. gada augustā Alūksnes draudzi apmeklēja grupa Rīgas jauniešu. Viņu vidū bija vienīgā meitene Gaida. Sabata rītā biju jau dievnāmā, kad ieradās viņi. Kad ieraudzīju Gaidu, pirmā doma bija – tā būs mana sieva. Bet tad arī nākošā – varbūt viņa ir precējusies? Mēs iepazīnāties, jaunieši aizbrauca, un gadu neko par viņu nezināju. Pabeidzu vidusskolu un sāku studēt Rīgā celtniecību, un, protams, no jauna iepazīnāties, un pēc pieciem gadiem sākām kopējo dzīves ceļu.

Kad tu atskaties uz savu noieto dzīves ceļu, kas ir tas, kas tev dod gandarījumu?

Kā jau minēju, uzaugu kristīgā vidē, adventistu draudzes vidē. Tie bija citi laiki, cita valsts iekārta. Jau ar pirmajām skolas dienām bija stingra nostāja par sabata svētumu. Kāda epizode. Sestajā klasē mums bija jāapmeklē skola otrajā maiņā,

un stundas sākās pl. 14.00. Piektdienas vakari, sabata vakari. Varēju piedalīties tikai pirmajās stundās, tad rietēja saule un sākās sabats. Tika pamesta skola. Nomainījās klases audzinātāja, viņa ieradās un sāka strādāt pirmo reizi mūsu pilsētā. Kā var bēgt no stundām? Klase atradās ceturtajā stāvā, un man palīdzēja klasesbiedri, kuru uzvedība nebija tā labākā. Nākošā piektdienas vakarā mani palīgi ziņoja: visas izejas ir slēgtas, bet uz galvenajām kāpnēm tevi gaida direktors. Gāju.

„Uz kurieni?”

„Uz mājām.”

„Nevari palikt?”

„Nevaru.”

Labu brīdi stāvējam, tad direktors paskatījās pulkstenī un sacīja – steidzies, saule riet. Pagriezās un aizgāja uz savu kabinetu.

Dzīves gados ir bijusi iespēja satikties ar dažādiem cilvēkiem, arī no toreizējās valsts drošības iestādēm. Daudz kas ir piedzīvots un pieredzēts. Bet tas ir īpašs stāsts. Vienīgi varu apliecināt, ka dzīves sarežģītās situācijās varēju piedzīvot, kā Dievs piepilda savus apsolījumus: „Kad tie jūs nodos, tad nebēdājieties, kā un ko jūs runāsit, jo tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums jārūnā.” /Mt 10:19/ Pārliecība, ka mēs kalpojam varenam Dievam, kas mūs sargā un vada visās dzīves situācijās, dod palāvību un mieru.

Kā tieši iesākās tava darbība Bībeles biedrībā?

Kad sākās atmoda valstī, tad arī sāka atjaunot Bībeles biedrības darbu. Tajā laikā mani aicināja iesaistīties biedrības darbā, bet tā kā dzīvoju un darbojos Alūksnē, tad atteicu. 1993. gadā mani no jauna aicināja, un tad kalpoju Cēsis. Piekritu, un mani ievēlēja biedrības valdē. Toreiz gan valdes priekšsēdētājs, gan vadītājs bija viena persona. Latvijas Bībeles biedrība vēlējās iestāties Apvienotās Bībeles biedrībās, bet bija stingri noteikumi – vadītājs reizē nevar būt valdes priekšsēdētājs. Tā valde palika bez priekšsēdētāja un uzaicināja uzņemties šo pienākumu līdz nākošajām vēlēšanām. Jāpiebilst, ka valdi veido visu kristīgo konfesiju pārstāvji, un tā visus šos gadus mani aicina, un es pildu Latvijas Bībeles biedrības valdes priekšsēdētāja pienākumus.

Tu nesen biji komandējumā saistībā ar Bībeles biedrību. Kas tieši bija tavos pienākumos?

Apvienotās Bībeles biedrības apvie-

no pasaules valstu Bībeles biedrības. Ik pa sešiem gadiem notiek kongress, kur no katras Bībeles biedrības ir delegāti. Kongresos tiek iepazīstināti ar problēmām un arī vajadzībām dažādos pasaules reģionos, tad darba grupās pārrunājam un beigās tiek likti plāni turpmākiem gadiem. Šoreiz tika runāts par Bībelēm cilvēkiem, kuri saprot žestu valodu. Vēl ir diezgan daudz valodu, kurās nav pārtulkota Bībele, tādēļ Apvienotās Bībeles biedrības kordinē tulkošanas darbu. Klausījāties ziņojumus, izteicām savu viedokli, dalījāties pieredzē. Protams, tā bija sastapšanās ar dažādiem cilvēkiem no dažādām pasaules valstīm, arī citiem Bībeles biedrību darbiniekiem – adventistiem no Malaizijas, Lesotas. Sabatā bija iespēja apmeklēt Ebenecer adventistu draudzi Filadelfijā, būt vienīgajam baltajam starp melnajiem brāļiem un māsām un tomēr justies kā ģimenē.

Ja tev būtu spēks un izdevība, ko tu vēl vēlētos paveikt? Kāpēc tieši tas ir svarīgi?

Draudzes pilnvērtīgāk var darboties, ja ir savs dievnams, kur var sapulcēties jebkurā laikā. Tādēļ līdztekus savai kalpošanai draudzēs esmu centies organizēt celtniecības darbus. Šajā jomā esmu piedzīvojis īpašu Dieva vadību. Senatnē Israēla tautas priesteri, uzticoties Dieva vadībai, devās iekšā pārplūdušajā Jordānas upē (Joz.3.nod.), tad tie pašķīrās. Arī mums tāpat ticībā jāsāk darīt. Tā uzticoties mūsu bagātajam Dievam, ir jāsāk, tad Dievs uzrunā cilvēkus un līdzekļi rodas vajadzīgajā brīdī, lai varētu turpināt darbu. Tāda ir mana pieredze, ceļot dievnamus draudzēs, kurās kalpoju.

Mēs tikai vēl kārtojām atļaujas celtniecībai, kad man nezināma firma bija ieskaitījusi savienības kontā līdzekļus Ventspils dievnama celtniecībai. Celtniecības procesā nevienu sponsoru neuzrunāju, bet Dievs uzrunāja, un līdzekļi nāca vajadzīgajā brīdī. Bija uzrunāti cilvēki atbalstīt Adventistu dievnama celtniecību, bet viņi nezināja, kas mēs esam – prasīja luterāņu draudzes aktīvistiem – kas tie adventisti īstenībā ir? Svarīgi, dzīvojot starp citu konfesiju kristiešiem, būt atvērtiem un pozitīviem. Šī aktīviste vadīja Bībeles izpētes grupu, un mani kā Bībeles biedrības darbinieku uzaicināja piedalīties. Grupa lasīja un pārrunāja Mateja evaņģēliju. Dažus vakarus, kad viņa nevarēja, lūdza mani savā vietā vadīt nodarbības. Nezinu, kādu liecību viņa deva par adventistiem, tikai zinu to, ka dievnamam tika apmaksāti logi un durvis, kā arī at-

vesti. Mūsu pienākums bija tos ielikt. Tādēļ zinot, kāds ir mūsu Dievs, gribētos vēl piedzīvot kāda dievnama celtniecību tik bagāta Dieva vadībā.

Kas, tavuprāt, mūsdienās draudzei ir īpaši aktuāli, kam būtu jāpievērš uzmanība? Kāpēc tieši tas?

Savā pēdējā uzrunā palikušajiem mācekļiem Jēzus sākumā pasaka galveno – „No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ 13:35) Mēs daudz ko pieņemam no tā, kas notiek ap mums. Cilvēki cenšas meklēt otra kļūdas, neveiksmes, neizdarīto. Ar negatīvo informāciju mēs esam piesātināti. Dievs aicina mīlēt, aizlūgt pat par tiem, kas mūs ienīst. Pat Jūdasi, kurš bija atnācis Viņu nodot, Viņš uzrunāja vārdā – DRAUGS. Mums vajadzētu ievērot bībelisko principu, kas uzrakstīts Mateja 18. nodaļā. Ja ir problēmas – ej, runā viens, ja nepieciešams, divi, trīs, tad draudzei. Runā, ne raksti. Padomju laikā visos veikalos, iestādēs bija Sūdžibu un ierosinājumu grāmatas. Runā mīlot, lūdzot. Ja aizlūgsim par kādu, ar kuru ir kāds konflikts, Dievs atrisinās.

Meklēsim labo katrā cilvēkā, it īpaši savās ģimenēs, un draudze taču ir mūsu garīgā ģimene. Ja ir problēmas, tās nav jārisina publiski. Mēs kā draudze varam vairāk liecināt ar savu dzīvi, savstarpējām mīlošām attiecībām nekā runājot. Šodien mēs dzīvojam dažādu reliģisku virzienu vidē, arī dažādos kristīgos novirzienos. Mūsu pienākums ir saprast, iegūt draudzību, lai brīvi bez aizspriedumiem varētu dalīties par savu pārliecību. Zīmīgus vārdus raksta Kunga kalpone: „Mums ir darbs, kas darāms citu draudžu mācītājiem. Dievs vēlas, lai viņi tiktu izglābti. Viņi tāpat kā mēs var iegūt nemirstību tikai caur ticību un paklausību. Mūsu mācītājiem jācenšas tuvojies citu konfesiju mācītājiem. Lūdziet par un kopā ar šiem cilvēkiem, par kuriem arī Kristus aizlūdz. Uz viņiem gulstas svinīga atbildība. Kā Kristus vēstnešiem mums jāparāda dziļa un nopietna interese par šiem ganāmpulka ganiem.” T6-77.78.lp.

Tādēļ nevajadzētu sajaukt eukumēnismu ar sapratni un sadarbību, ko mēs kā kristieši kopīgi varam darīt mūsu pilsētu, apdzīvoto vietu labā. Ir varas pārstāvji, kuri saprot: „Ko nevar paveikt vairāki policisti, to var paveikt viens mācītājs.” Darbojoties dažādās pilsētās kopīgi, pavērām ceļu kapelānu darbam slimnīcās un pansionātos. Notika regulāri dievkalpojumi, kuros bija jākalpo.

Dāvids Nimmiks
Baltijas Ūnijas prezidents

Dieva pazīšana – DEBESU PILSĒTAS VĀRTU ATSLĒGA

Katru dienu atcerieties, ka Kungs darbojas pie jūsu būtnes svētošanas. Sadarbojieties ar Viņu un attīstiet sevī labās īpašības, pieņemot „žēlastību uz žēlastības”, nepazaudējot no skata Jēzu Kristu, mūsu ticības iesācēju un piepildītāju.

Šis gads Septītās dienas adventistu baznīcai Latvijā ir īpašs. Jau 120 gadus skan prieka vēsts par mūsu Glābēju Jēzu Kristu Atklāsmes grāmatas trīs eņģeļu vēsts kontekstā, kuri norāda, ka Kristus nāks drīz.

Šajā laikā baznīca ir piedzīvojusi dažādus laikus. Bija laiks sēt un dziedināt, celt un priedēties, bija laiks karam un miera meklēšanai.

Mēs bijām arī liecinieki tam, kad bija nepieciešams klusēt un zaudēt, un, tiešām, nekas no Salamana saraksta mūs nepārsteidz, jo „nav nekā jauna zem saules”.

Tomēr, lūkojoties atpakaļ, daudziem no mums ir neatkarotāmas atmiņas. Kāds ir sacījis tā: „Vienīgā banka, kurā var ieguldīt visus savus ietaupījumus, ir atmiņas. Šī banka nekad neizputēs.”

Esmu pārliecināts, dārgais lasītāj, ka arī tev ir īpašas atmiņas par draudzes attīstību, augšanu un virzīšanos uz priekšu. Skatoties atpakaļ, vai tur ir kaut kas noderīgs un nepieciešams šodienai 21. gadsimtā?

Ebreju vēstules autors raksta: „Bet atcerieties iepriekšējās dienas, kurās jūs, gaismu saņēmuši, esat izcietuši smagu ciešanu cīņu... Un tālāk viņš raksta kā secinājumu: „Neatmetiet tāpēc savu

cerības drosmi, tai ir liela alga! Jo jums vajag pacietības, lai, Dieva prātu darījuši, iemantotu apsolījumu. Jo vēl mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies.” (Ebr. 10:32, 35, 37)

Jā, es ceru, ka mēs dzīvojam cerībā iegūt to apsolīto, ko daudzi Bībeles autori piemin. Dievs mums piedāvā kaut ko īpašu, ko neviens cits mums nespēj dot. Tā ir mūžīgā dzīvība! Apustulis Jānis 1. vēstulē raksta, ka „šis ir tas apsolījums, ko Viņš mums ir apsolījis – mūžīgā dzīvība”.

Vai tas ir arī tavs sapnis? Kā šis sapnis var kļūt par īstenību? Viena no manām mīļākajām rakstu vietām pasludina: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.” Šis pants no Jēzus lūgšanas norāda uz svarīgu kristietības būtību, kas ir pareizās zināšanas par Dieva raksturu jeb Dieva atzīšana. Citiem vārdiem, Dieva atzīšana ir mūžīgā dzīvība.

Grāmatā „Evanģēlisms” autore raksta, ka „raksturā izteikta Dieva un Jēzus Kristus atzīšana ir izceļama augstāk par visu, kas vērtējams Debesīs vai virs zemes. Tā ir visaugstākā izglītība. Tā ir atslēga, kas atvērs Debesu pilsētas vārtus. Dievs grib, lai šī atzīšana būtu

visiem, kuri ar kristību apvelk Kristu”. Kā jau iepriekš tika pieminēts, „nav nekā jauna zem saules”. Dievs to vēlējās redzēt Vecās derības laikā, Viņš to vēlas redzēt arī šodien. Pareizā Dieva un Viņa rakstura atzīšana, pilnīga uzticēšanās Viņam ir galvenais nosacījums, lai iegūtu mūžīgās dzīvības dāvanu.

Tātad, atceroties savas iepriekšējās dienas, kā mēs sevi redzam tieši Dieva un Viņa rakstura atzīšanā? Vai Viņa mīlestība ir skārusi mūs tādā veidā, lai mēs būtu spējuši atmett egoistiskās noslieces un pārvērtušies, „atjaunodamies savā garā”?

Vecās Derības laikā Dievs pastāvīgi centās Savai tautai par Sevi atgādināt. Dievs atklāja savu godību savam pazemīgajam kalpam Mozum, kad pasludināja no mākoņa: „Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā.” Mana personiskā pārliecība, ka Dievs vēlas, lai mūsos atspoguļotos tās rakstura īpašības, pateicoties kurām, „zeme kļuva gaiša no viņa spožuma” pēdējā laikā.

Laikam jau grūti iztēloties, kas varētu notikt, ja Dieva draudze spētu pasaulei atklāt patieso Dieva tēlu un Viņa raksturu. Man patīk Elenas Vaitas doma,

kur viņa rakstīja, ka „tur, kur valda Jēzus mīlestība, atrodas miers. Tur, kur ļaudis kultivē šo mīlestību, plūst svaiga straume, kura pārvērš neauglīgo tukšnesi oāzē”.

Viņa arī brīdina, ka „tie, kas apliecina ticību Kristum, priekšplānā izvirza bezgala daudz nevajadzīga un līdz ar to aizsprosto ceļu uz krustu. Neskatoties uz visu to, ir daži cilvēki, kurus patiesība tik dziļi pārliecina, ka viņi pārvar drosmi atņemošos apstākļus un šķēršļus, lai tikai to iegūtu. Bet, ja tie, kas tic patiesībai, būtu šķīstījuši savu prātu, tai paklausot, ja būtu izjutuši zināšanu un smalkas, taktiskas uzvešanās lielo nozīmi Kristus darbā, tad tur, kur tagad izglābta viena dvēsele, varētu būt divdesmit”.

Noteikti lasītājs saprot, cik svarīga ir patiesība, tomēr te ir jāpiezīmē, ka patiesībai par Kristu ir nepieciešams

Kā tas ir iespējams? Kurš to spēj?

Iespējams, ka lasītājs, lasot šo rakstu, atceras kādu labu apsolījumu, kurā ir sacīts: „Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru!” Tieši caur Jēzu Kristu, caur Viņa atzīšanu cilvēkam ir iespējams tapt pārveidotam un augt garīgi.

Zināms ir kāds stāsts, kurš atklāj šīs pārveidošanās būtību. Reiz bija izlemts pārdot kādu vecu, noskrāpētu un pat ieplaisājušu vijoli. Izsoles vadītājs vēlējās ātri no tās atbrīvoties un aicināja par to solīt. Vai ir kāds, kurš vēlas likt likmes par šo vijoli? Kāda ir jūsu iesākuma summa? Kāds solīja... Labi, pirmā likme bija par 100000 lirām, un iesākās izsole: 105... 110... 115... 120... pirmo reizi, otro... un tad kāds sirms vīrs piecēlās un izgāja priekšā. Viņš paņēma šo vijoli rokās, pievilka stīgas, paņēma lociņu un sāka uz tās spēlēt. Atskanēja

diet savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību.”

Diezgan interesanta secība, vai ne tā? Ko tā nozīmē? Man šķiet, ka Sīmanis, vēlāk Pēteris, vadoties no savas pieredzes, vēlas mums norādīt, ka mums ir nepieciešama pastāvīga garīga izaugsme. Nepieciešams attīstīties un pakāpnēm celties augšup. Tieši šādi daži teologi apraksta šo ticības attīstību. Šī saraksta noslēgumā ir vissvarīgākā īpašība, bez kuras neviens nespēs iekļūt Debesu valstībā. Tā ir mīlestība!

Vai ir viegli mīlēt? Kurš uz to ir spējīgs? Saskaņā ar apustuļa Pāvila vārdiem: „Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru... Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas? Pateicība Dievam mūsu Kungā Jēzū Kristū!”

Dažkārt arī mēs esam līdzīgi puteklīnai vijolei. Tomēr nav šaubu, ka mēs varam skanēt un kļūt par labo smaržu apkārtējiem ļaudīm. To dara dievišķā maestro pieskāriens!

pārveidot cilvēku, kura manieres un atzīšana kļūst apkārtējiem cilvēkiem par svētību, vai, kā apustulis Pāvils ir izteicies, „vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību. Un kas šim darbam ir derīgs?”

Tas ir svarīgs jautājums, kurš tam ir derīgs? Atbilde, lasot iepriekš minēto rakstu vietu, ir acīmredzama. Tas ir iespējams, pateicoties Dieva atzīšanai! Apustulis Pēteris līdzdala šo domu ar citiem Svēto Rakstu autoriem, ka „mums Viņa dievišķais spēks jau ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un spēku... Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas”.

Interesanti, ka tieši caur mūsu Kunga atzīšanu cilvēkam ir dāvāts viss labais un nepieciešamais dzīvē. Iespējams, tādēļ cilvēces ienaidnieks, velns, visiem spēkiem cenšas izkropļot Dieva raksturu vai parādīt to maldīgā gaismā, lai ļaudis uzlūkotu Dievu kā nežēlīgu un bargu tirānu.

Tomēr apustulis Pēteris mums uzliek augstu latīņu, jo saka, ka caur Dieva atzīšanu un dārgajiem apsolījumiem mēs varam kļūt par Dieva dabas dalībniekiem. Tātad kļūt par patīkamo smaržu!

brīnišķīga melodija. Tā bija tik skaista, ka pēc tās atskaņošanas izsoles vadītājs čukstus pavaicāja šim vīram: „Bet, cik jūs solāt par to?”

Viņš to pacēla augšā un skaļā balsī sacīja: „Miljons liru, kurš vairāk?” Turpinājās izsole, un šī vijole tika pārdota par trīs miljoniem liru. Visi bija apjukusi. Kas bija noticis? Kas ietekmēja vijoles cenu? Maestro pieskāriens!

Dažkārt arī mēs esam līdzīgi šai puteklīnajai vijolei. Tomēr nav šaubu, ka mēs varam skanēt un kļūt par labo smaržu apkārtējiem ļaudīm. To dara dievišķā spēka pieskāriens!

Caur Dieva un Jēzus Kristus atzīšanu mums var būt daļa pie dievišķās dabas. Līdz ar to tas, par ko rakstīja apustulis Pēteris pirmajā gadsimtā, ir aktuāls arī mūsdienās – 21. gadsimtā.

Apustulis vēlējās lasītājiem pasniegt trīs lietas. Pirmkārt, lai saglabātos ticības skaidrība. Lai lasītājs būtu gatavs Kristus otrajai atnākšanai, kas ir ļoti aktuāli mūsu laikā.

Otrkārt, atziņas svarīgums. Kristietim ir svarīgas zināšanas, bet vissvarīgākā ir Dieva un Jēzus Kristus atzīšana.

Treškārt, Pēteris mudina lasītājus pievienot ticībai garīgās, labās īpašības: „Tāpēc pielieciet visas pūles un parā-

Tātad gan Pēteris, gan Pāvils ir sapratuši, ka garīgā izaugsme ir nepieciešama un tā ir iespējama vienīgi Svētā Gara spēkā.

Pēteris savā otrajā vēstulē norāda, ka tiem, kas ir pieņēmuši „dārgo ticību, apustulis atklāj Dieva plānu kristīgās personības attīstībai”.

„Šajos pamācības vārdos skan uzvaras nots. Apustulis norāda ticīgajiem uz kristieša pilnveidošanās kāpnēm, kur katrs pakāpiens ir izaugsme Dieva atzīšanā. Kāpjot augšā, mēs nedrīkstam apstāties. Šo kāpņu pakāpieni ir ticība, tikums, atturība, pacietība, dievbijība, brāļu mīlestība un mīlestība. Mēs tiekam glābti, virzoties no pakāpiena uz pakāpienu, un Kristus mums kļūst par gudrību, taisnību, svētumu un izpirkšanu.”

Cilvēks pats nespēj sasniegt šo stāvokli. Tas ir Dieva žēlastības darbības rezultāts.

Tādēļ mani novēlējumi lasītājiem ir šie – katru dienu atcerieties, ka Kungs darbojas pie jūsu būtnes svētošanas. Sadarbojieties ar Viņu un attīstiet sevī labās īpašības, pieņemot „žēlastību uz žēlastības”, nepazaudējot no skata Jēzu Kristu, mūsu ticības iesācēju un piepildītāju.

Valdis Zilgalvis
Valmieras draudzes
mācītājs

VAI VISIEM MUMS

"Es vēlētos, ka jūs runātu mēlēs, bet vēl vairāk, ka jūs pravietotu, jo, kas pravieto, ir lielāks nekā tas, kas runā mēlēs, ja nu vienīgi viņš arī tulko, tā ka draudze tiktu celta."
(1Kor 14:5)

Šie Pāvila vārdi un ap tiem esošā diskusija par garīgo dāvanu funkcijām katrā ticīgajā un draudzē ir izraisījusi daudz jautājumu:

Kāda vieta draudzē ir "runāšanai mēlēs"? Vai tie, kas piedzīvojuši šo dāvanu, ir garīgāki kristieši, atvērtāki Gara darbībai nekā tie, kuriem nav šīs dāvanas? Vai Pāvils norāda, ka visiem kristiešiem jāamanto šī dāvana? Vai drīzāk visiem nav jādarbojas pravietiskajā darbā, atstājot mazāku nozīmi runāšanai mēlēs?

Ir kristieši, kuri, balstoties uz šo un citiem tekstiem, ir kļuvuši savās izjūtās pārāki par citiem, un viņi, atsaucoties uz Pāvilu, vēlas, ka viņu brāļi un māsas varētu mantot tieši tādu pašu bagātu piedzīvojumu. Citi kristieši, pamatojoties uz šiem pašiem tekstiem, sapratuši mēlēs runāšanu (no grieķu vārda GLOSSAI) kā primitīvas, nepieaugušas ticības atklāsmi, un viņi tic, ka lielāka brieduma pazīme ir būt bez šīs dāvanas vai piedzīvojuma. Tomēr joprojām ir kādi, kuri, redzot dzīvo un sajūsmas pilno ticību un liecību tiem, kas apgalvo, ka viņiem ir valodu dāvana, kaut kā nesajūt sadarbību ar Dieva Garu un tāpēc dedzīgi ilgojas vai meklē Gara piedzīvojumu, kas nestu dzīvību citādi sastingušai ticībai.

Šīs intereses un viedokļi zināmā mērā ir draudzi pavadījuši vēstures gaitā un izveidojuši harizmātisko kustību. Tā

kā šī kustība šķērso konfesiju robežas un savā veidā ietekmē visas kristiešu tradīcijas, tad īpaši svarīgi ir, kā mēs izprotam šos grūtos izteicienus.

Jēdzieni

Vispirms mums palīdzēs īss Pāvila lietoto vārdu skaidrojums. Kā redzam no panta vārdiem, tiek pretstatītas divas aktivitātes: "runāšana mēlēs" un "pravietošana". Mēlēs runāšanas fenomens ir skaidri jānošķir no tā fenomena, kas parādījās ar Svētā Gara izliešanos Varsarsvētkos (Apd 2:1-12).

Apustuļu darbu grāmatā stāstīts, ka Gars Kristus mācekļus darīja spējīgus runāt citās valodās (GLOSSAI- Apd 2:4,11) tādā veidā, ka klātesošie, kas bija sapulcējušies no grieķu romiešu pasaules, "katrs dzirdēja viņus runājam savā valodā" labo vēsti par Jēzu (Apd 2:6, 8). No rakstu vietas skaidrs, ka brīnumainā runāšana un dzirdēšana ir parādīta tāda, kurā skaidri saprotama vārda nozīme ir izrunāta un izprasta. Skaidrojot šo fenomenu, arī Pēteris parāda, ka tā ir jāsaprot kā skaidra Dieva brīnuma pasludināšana (Apd 2:17-18). No otras puses, Korintā mēlēs runāšanas fenomens, par ko ir norūpējies Pāvils, tiek apzīmēta kā nesaprotama izpaušme, kuru neviens nesaprot (1Kor 14:2). To ir jātulko, ja tai ir kāda nozīme draudzei (1Kor 14:5), un tā tiek pretstatīta "saprotamiem vārdiem"

(1Kor 14:9, 19) un pasaulē daudzajām valodām, no kurām "neviens nav bez nozīmes" (1Kor 14:10). Šī "mēlēs runāšana" nenāk no prāta (1Kor 14:14) un to "nesaprot vienkāršais klausītājs" (1Kor 14:16).

Interesanti, ka šo valodu dāvanu Pāvils pretstata "pravietošanas" dāvanai. Pravietošana nenozīmē tikai nākotnes paredzēšanu. Pravietošana dažkārt ietver paredzošo elementu (Vecās Derības un kristiešu praviešiem), bet šis aspekts nav ne vienīgais, ne galvenais. Izraēla pravieši galvenokārt runāja Dieva sniegto vārdu viņu cilvēkiem tagadnes realitātē. Tāds bija arī pirmkristiešu draudzē primārais pravietošanas aspekts.

No apustuļu darbu grāmatas redzam, ka Joēla pravietojums (ka "jūsu dēli un meitas pravietos" Apd 2:17-18; Marka 16) tiek piepildīts, pasludinot to, ko Dievs darījis Jēzū Kristū (Apd 2:22-36). Par lūgšanu un pravietošanu (1Kor 11) tiek runāts kā par diviem kristiešu kopējā dievkalpojuma elementiem. Lūgšana tiek adresēta Kungam, bet pravietošana ir Kunga vārda adresēšana dievkalpojuma dalībniekiem. 1Kor 14:29-33 praviešu darbība ir noteikta kā dievišķās atklāsmes satura sniegšana draudzei tās pamācīšanai un iedrošināšanai. Šis pravietiskās runas nolūks ir galvenais Pāvila pravietošanas pret runāšanu mēlēs kontrastā: stiprinot, ie-

JĀRUNĀ MĒLĒS?

drošinot un mierinot (1Kor 14:3). Tātad Pāvils saprot "mēles" kā inspirētu, ekstātisku izpausmi, kura pati par sevi ir nesaprotama. Tās īstā un pareizā vieta ir lūgšanas arēna (1Kor 14:2, 16). Te mēs pamanām atšķirību starp notikumu Vasarsvētkos, kad bija iespējams runāt dažādās valodās, kuras citi saprata, bet šeit tiek runāts par runāšanu mēlēs, kur citi no tās neko nesaprot. Kā redzam, šis fenomens pastāv.

Pāvils saprot pravietošanu kā inspirētu atklāsmes izpausmi (iespējams, gan evaņģēlija, kas ir Dieva darbs Kristū, gan tālāko Dieva nolūku atklāsmi tajā brīdī), kura ir sniegta draudzei saprotamā valodā tās pastāvīgai izaugsmei.

Dāvanu salīdzināšana

Plašākais konteksts atrodams nākošajās nodaļās, kur Pāvils pievēršas draudzes sadarbības problēmai, īpaši dievkalpojuma vidē. Primārais un centrālais princips kristiešu darbībai ir pamācības princips. Visa kristieša dzīve un darbība tiek pārvaldīta no jautājuma: kādu labumu kristieša dzīve nes citiem? Vai tā vada viņus uz glābšanu un vai tā audzē viņu ticību? Vai tā ir viņu labumam (1Kor 8:1, 9, 13; 9:12, 19-22; 10:23-24, 31-33; 11:21, 33)? Šis princips turpinās kā vadošā trajektorija Pāvila diskusijā par garīgo dāvanu vietu un funkciju 1Kor 12-14.

Šīs 1Kor 14 nodaļas diskusijas fokuss

ir uz "mēļu" un "pravietošanas" radniecīgām īpašībām. Bet Pāvils lieto "pravietošanu", lai parādītu, kas ir galvenā problēma Korintas draudzē: "runāšanas mēlēs" dāvana bija izcelta tādā veidā, ka citas dāvanas, kas tiem bija piešķirtas, bija mazinātas. Tie, kuri runāja mēlēs, acīmredzami uzskatīja šo dāvanu kā zīmi par viņu pārākumu garīgumā. Dievkalpojuma kontekstā šie "super" garīgie lielījās par acīmredzamo inspirēto fenomenu kā galīgo apstiprinājumu, ka viņi bija brīvi no saitēm, kas viņus saista ar zemi, ieskaitot racionālo un saprātīgo runu. Un Pāvila jautājums viņiem bija: "Kā šī dāvana dod ieguldījumu citu pestīšanai vai stiprināšanai?" (1Kor 14:4)

Pamats, lai saprastu šo domu, ir atrodams 1Kor 12-13. Kopsavilkumā Pāvils domu attīsta šādi. Ticīgiem tiek dotas dažādas dāvanas, bet tās dod Dieva Svētais Gars (1Kor 12:4-6). Līdz ar to nevienam nav nekā, ar ko lielīties! Dāvanas domātas vairāk citu celšanai nekā sev (1Kor 12:7).

Viena Gara izpausme dažādās dāvanās nes labumu visiem (1Kor 12:7). Tāpēc vienas konkrētas dāvanas saņemšana nav domāta personīgam labumam. Tas ir Gars, kurš nosaka, kā dāvanas ir jāsadala (1Kor 12:11). Vienas konkrētas dāvanas īpašniekam nav pamata īpašām lepnuma jūtām vai kāda veida pārākuma sajūtai pār tiem, kuriem nav tā

pati dāvana.

Šīs pārdomas ir atbalsts ainai, kurā draudze ir salīdzināta ar Kristus miesu kā dzīvu cilvēka ķermeņa organismu (1Kor 12:12-27). Galvenais nolūks ir apstiprināt, ka, neskatoties uz visām personības dažādībām un viņu dāvanām, draudzē nedrīkst būt dalīšanās; visām daļām vienai par otru ir jābūt atbildīgas (1Kor 12:25). Uzsvērt, ka miesas visu locekļu svarīgumu un vērtību un līdz ar viņiem dāvanu dažādību, Pāvils tālāk parāda, ka, ņemot vērā kristieša dzīves un darbības vadošos principus - proti, ka citi var būt glābti un celti -, dažiem aicinājumiem un dāvanām ir priekšroka kā svarīgākām nekā citām, sniedzot tiešāku un būtiskāku ieguldījumu šim mērķim.

Tomēr viņš sāk aicinājumu un dāvanu sarakstu, tās numurējot (1Kor 12:28): "Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem..." Nosaucot pārējās dāvanas, viņš tās vairs nenumurē. Trīskāršā vārda kalpošana - pamatota apustuliskā liecība par evaņģēliju, pravietiska evaņģēlija pasludināšana draudzei un evaņģēlija nozīmes un praktiskas pielietojamības pamācība - ir tiešām primārās lietas, kamēr citas aktivitātes noteiktas ar dāvanām (1Kor 12:28), no kurām tās ir atkarīgas, un no vārda kalpošanas. Fakts, ka valodās runāšana ir nosaukta

pēdējā, nenožīmē, ka tā ir pēdējā hierarhiskā kārtībā. Iespējams, ka Pāvils to nosauc kā pēdējo tāpēc, ka Korintas entuziastiem tā bija visaugstākā vērtībā. Un ir pilnīgi skaidrs, ka "mēles" pieder pie dāvanām, kuras ir zemākas par vārda kalpošanu. To apstiprina Pāvila teikums (1Kor 13:1): "Bet dzenieties pēc lielākām dāvanām." To tā var pieņemt, domājot par to, kas tiek tālāk rakstīts 1Kor 14, kur tiek uzsvērts, ka pravietiska pasludināšana un mācīšana ir lielākas dāvanas.

Ieteikums tiekties pēc lielākām dāvanām tiek papildināts ar aicinājumu pat uz augstāku garīgo pakāpi (1Kor 12:31): "Bet dzenieties pēc vislielākajām dāvanām, un es jums rādīšu vēl pārāku ceļu." Vēl labāk par garīgo dāvanu meklējumiem, Pāvils norāda, ir sekot mīlestības ceļam (1Kor 13:1). Jo, kā viņš tik daļrunīgi to parāda, gan ma-

pojumā tai var būt vieta, ja ir kāds, kurš to var izskaidrot (1Kor 14:5) tā, lai citi tiktu pamācīti (1Kor 14:18). Un tomēr atklātā dievkalpojuma vadošais princips, kas nes labumu citiem, virza prom no nesaprotamā uz pravietisko pasludinājumu (1Kor 14:19): "Bet draudzē es gribu labāk piecus sapratīgus vārdus runāt, lai citus pamācītu, nekā desmit tūkstoš vārdu mēlēs."

Diskusiju cēlonis

Cēlonis šai diskusijai ir vietējās helēnistiskās kultūras konteksts. Galvenais strīds un pārrunu priekšmets ir garīgums. Pirmajā vēstulē korintiešiem vārds PNEUMATIKOS – "garīgs" – ir lietots 14 reizes. Citās Pāvila vēstulēs tas pieminēts tikai 4 reizes. Pat ticīgie Korintā daļēji turējās pie dvēseles/miesas vai materiālā/nemateriālā duālisma, kas nicināja fizisko pasauli garīgās

zultātu. Tas vadīja pie dižošanās un nevienprātības draudzē, kā arī pie Pāvila apustuliskās autoritātes un evaņģēlija noliegšanas.

Secinājums

Šī analīze liek secināt: neviena garīga dāvana nav absolūta, paliekoša ir vienīgi mīlestība. Tāpēc ne kādu dāvanu piederība, ne pielietojums ir zīme par garīgo pārākumu. Ticīgie ir atvērti Gara dāvanām, un, kad viņi tās saņem, tad viņi tās lieto pazemīgi un noteiktam mērķim. Jebkurām ilgām pēc kādām īpašām dāvanām ir jābūt vadītām no ilgām iesaistīties draudzes stiprināšanā tā, ka visi Dieva ļaudis var kļūt par sabiedrību, kurā vēlas iesaistīties cilvēki no pasaules.

Mums ir jāredz atšķirība starp runāšanu mēlēs no runāšanas citās tautu valodās. Runāšana mēlēs ir ekstāzes izpausme,

"Bet draudzē es gribu labāk piecus sapratīgus vārdus runāt, lai citus pamācītu, nekā desmit tūkstoš vārdu mēlēs."

zākās, gan lielākās dāvanas kādu dienu mitēsies. Bet mīlestība ir mūžīga. Pāvilam vajag ieteikt šo krāšņo aicinājumu, jo viņš zina, ka mīlestība ir skaista un var būt motivējošais spēks, lai meklētu šīs dāvanas, ar kurām var celt citus.

Ar to ir sagatavota platforma īpašai diskusijai par runāšanu mēlēs un pravietojumu relatīvo vērtību. Mēlēs runāšana ir sirds valoda, kas vērsta uz Dievu (1Kor 14:2). Pravietošana ir Dieva vārda pasniegšana cilvēkiem, lai viņus iedrošinātu un mierinātu (1Kor 13:3). Runāšana mēlēs ir personīga lieta, ar to mēs paši sevi audzinām. Pravietošana ir publika lieta, tā audzina draudzi (1Kor 14:4).

Pāvils apliecina gan personīgo, gan arī atklāto dāvanu svarīgumu, kad viņš vēlas, lai visiem būtu valodu dāvana, bet tūlīt pēc tam viņš runā par kaut ko daudz svarīgāku: "Bet vēl vairāk, ka jūs pravietotu, jo, kas pravieto, ir lielāks nekā tas, kas runā mēlēs." (1Kor 14:5) Personīgais ekstāzes piedzīvojums attiecībā ar Dievu netiek noliegts (1Kor 14:39). Pāvils pazīst šī piedzīvojuma vērtību (1Kor 14:18): "Es pateicos savam Dievam, es vairāk nekā jūs visi runāju mēlēs." Pat atklātā dievkal-

augstākās gudrības un zināšanu eksistences priekšā. Lai gan ir pārāgi runāt par gnostikiem vai gnosticismu, bet te ir jārunā par gnosticisma sākotnējo fāzi korintiešu filozofijā. Tās ietekmē korintiešos bija tieksme uz intelektuālu lepnumu, augstāko vērtību piešķirot zināšanām un garīgiem piedzīvojumiem (1Kor 1:5; 8:1, 7, 10, 11; 12:8; 13:2; utt.). Rezultāts bija dižošanās un sacensība draudzē, kura vēlāk aizveda pie kulturālas augstprātības un atklātas sofistiskas retorikas tradīcijas spēka, veida un spožuma. No vienas puses, tas ieveda kristiešus savstarpējās tiesvedības valsts tiesās, kā arī amorālā uzvedībā (1Kor 5:1-6:20), bet no otras puses, pārmērīgā askētisma piekopšanā (1Kor 7:1-5).

Tāpat svarīgi, ka šis duālisms arī sniedza konceptuālu atbalstu idejai, ka augšāmcelšanās jau notikusi viņu personīgajā piedzīvojumā. Citi uzskatīja, ka šī dzīve jau ir pilnīga debesu dzīves realitāte. Tāda pārprasta gala laika mācība ietekmēja korintiešu garīgās atziņas novērtējumu attiecībā uz dāvanām un reliģiskiem piedzīvojumiem, īpaši uz valodu dāvanu, kuru viņi uzskatīja par tiešas sadarbības ar eņģeļiem re-

atrodoties transa stāvoklī. To nepiedziņo visi, bet daži. Ir grūti pierādīt, ka tā ir godīga garīga dāvana. Tā viegli var kļūt par personīgu un subjektīvu. Nevien no malas nevar ieiet otra cilvēka prātā, kurš runā mēlēs.

Pāvils raksta, ka korintieši, runājot mēlēs, lūdza un slavēja, un to var vislabāk darīt personīgi. Atklāti to var lietot tikai tad, ja ir kāds, kas to var tulkot.

Pāvils skaidri norāda, ka pāri pār šādu runāšanu mēlēs viņš vērtē Dieva vārda sludināšanu saprotamā valodā.

Ir skaidrs, vēstules rakstītājs pasvītro, ka mīlestība ir vislielākā garīgā dāvana, ka mīlestība paliek, bet pravietošana un runāšana mēlēs izzudīs.

Pieturoties pie kārtības principa, Adventistu baznīca atzīst mīlestību un pravietošanu. Tā neieteic un neveicina mēlēs runāšanu. Ja kāds grib kaut ko izteikt mēlēs, tad blakus tam ir jābūt tulkam, izsakot vēsti saprotamā valodā. Kā kāds var pateikt, kad šī tulkošana ir iespējama? Tā izsauc nekārtību pat tad, ja tā ir tulkojama. Mūsu pieredzē ir citi labāki veidi, kā celt draudzes ticību.

Evaņģelizācijas projekts “DANIELS”

Inga Šlakota

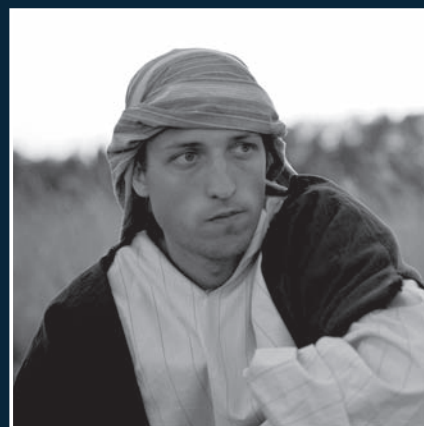
Bībeles grāmata, kas vienmēr īpaši saistījusi Septītās dienas adventistu uzmanību, grāmata, kas paredzēta tieši mūsu laikam, grāmata, kura bijusi par pamatu daudzu cilvēku izvēlei par labu Bībeles Dievam – tā ir Daniela grāmata. Tāpēc ar īpašu prieku un entuziasmu vēlos pastāstīt par projektu, kura mērķis ir caur šo grāmatu vērst cilvēku skatus uz Dievu – gan nekristiešu, gan mūsu pašu skatus.

Iepriekšējā pieredze:

Vairākkārt jau esam veidojuši teātra izrādes Ceļa meklētāju nometnei un evaņģelizācijai, proti, „Kristus karavīri” (2010), „Estere – drosme šajā laikā” (2012) un „Mūsu ēras sākumā” (2014). Pirmā izrāde vēl bija tikai nometnei, otro parādījām vēl divas reizes Rīgā un Dobelē, taču iepriekšējā pēc nometnes piedzivoja vēl sešas izrādes – divreiz Rīgā, Madonā, Rūjienā, Talsos un Tukumā, pulcējot kopā vairāk nekā 600 skatītāju gan no adventistu draudzēm, gan no citām konfesijām, gan arī tādus cilvēkus, kam šī izrāde bija pirmais ar kristietību saistītais pasākums viņu dzīvē. Piemēram, pēc vienas no Rīgas izrādēm saņēmām liecību par kādu jaunekli, kas nekad agrāk nebija bijis baznīcā, un teica: „Par kādām lielām tēmām viņi runā! Man jāieģādājas Bībele!”

Bieži pēc izrādes starp atsauksmēm saņēmām arī aizrādījumus, ka mums jābūt daudz uzbāzīgākiem ar reklāmu – cilvēki līdzdalīja, ka būtu gribējuši, lai šo izrādi redz vēl „mani vecāki”, „mans draugs”, „visa mana audzināmā klase”, „mana skola”, „mani kolēģi” u.tml. Pēc izrādes tika rakstītas publikācijas vietējās avīzēs, piemēram, “Rūjienas Vēstnesī” un “Talsu Vēstīs” (raksti joprojām izlasāmi interneta vietnē www.musuerassakuma.blogspot.com, kur atrodamas arī šīs izrādes bildes, dziesmas u. c. materiāli). Vēl kāda bieži dzirdēta frāze bija izteiciens: „Kur jūs dabūjāt tik daudz jaunu, talantīgu kristiešu?” Ja ne izrādes vēsts, tad iespēja redzēt vienkopus ar visu sirdi un dvēseli kalpojam tik daudz kristīgu, iedvesmojošu jauniešu bieži atstāja neizdzēšamu iespaidu uz skatītājiem, jo lauza stereotipus par to, kādi ir kristieši, ko tie domā un dara. Izrādē „Mūsu ēras sākumā”

piedalījās vairāk nekā 30 aktieri no sešām Latvijas pilsētām, kā arī mūziķi, tehniskie darbinieki un dažādi palīgi. Lūk, daži no iesaistīto dalībnieku viedokļiem par šo darbu:

Edgars Marcinkevičs (Barnaba):

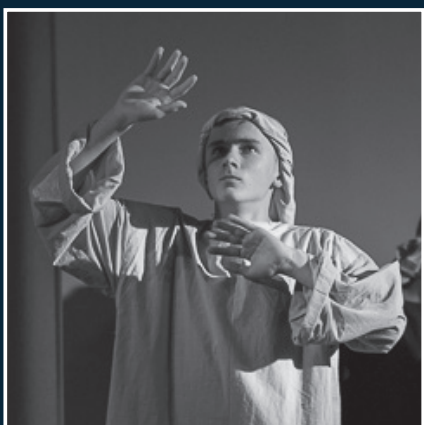
Tas bija labākais evaņģelizācijas projekts jeb veids, kurā esmu pie-

dalījies. Brīnumi notika ik uz soļa, izaicinājumi un sarežģījumi, bet acu priekšā Dieva stiprā roka paveica visu. Spēcīgi, patiesi un dzīvi izmainoši.

Ilmārs Berelis (masu aktieris):

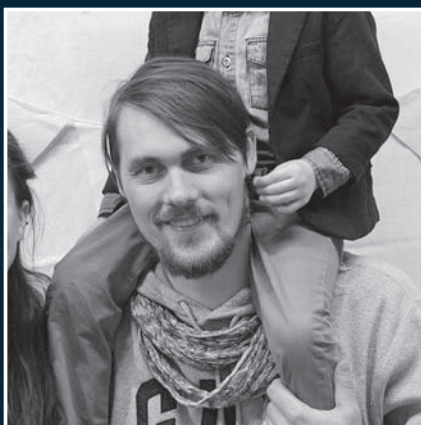
Ja sākumā likās, ka tā būs baigā jautrošanās, tad vēlāk es sapratu, ka tas tā vis nebūs. Bieži vien, esot kādās kalpošanās, es neizjutu neko īpašu. Nekādu piepildījumu vai ko tādu. Esot šinī projektā, man likās, ka varbūt ne tik daudz tie cilvēki, kas nāca šo izrādi skatīties, bet gan tieši mēs saņēmām milzums svētību. Man kā cilvēkam, kuram ir grūti uzreiz tā svešiniekam stāstīt par Jēzu, šī bija lieliska iespēja palīdzēt pasniegt vizuālo evaņģēliju. Turklāt es pats daudzas rakstu vietas ieraudzīju pilnīgi citā gaismā. Otrā lieta, ko noteikti guvu, tie bija jauni paziņas. Vēlreiz pārliecinājos, ka kopā mēs varam daudz, ja tikai gribam.

Alberts Trucis (masu aktieris):

Kaut gan teātra „Mūsu ēras sākumā” trupai pievienojos tikai pēc Ceļa meklētāju nometnes un spēlēju masu skatos, tomēr piedzīvoju to saliedētību, palāvību uz Dievu, patīkamo satraukumu pirms katras izrādes un lielo savīļņojumu izrādes beigās, kopīgi dziedot „Vien Kristū man ir cerība”. Katra izrāde bija liels piedzīvojums, pēc kura

braucu mājās ar lielisku sajūtu sirdī, jo vairākiem desmitiem biju liecinājis par Dieva labo vēsti. Atceros, ka dažas nedēļas, pirms mani uzaicināja pievienoties, biju apņēmis katru rītu lūgt, lai Dievs man dod iespēju citiem liecināt par Viņu. Biju dzirdējis, ka Dievs atbild uz šādām dedzīgām lūgšanām. Tā Dievs to brīnišķīgā veidā atbildēja arī man, lai gan es pats to sapratu tikai M.Ē.S. pēdējā izrādē pēc deviņiem mēnešiem. Esmu ļoti priecīgs un pateicīgs Dievam un arī Ingai Šlakotai, ka man bija iespēja piedalīties šajā projektā.

Iļvars Jermacāns (Pēteris):

Šis projekts bija iespēja un pienākums. Esmu ļoti pateicīgs kolektīvam un vadītājiem par iespēju kopā lūgt, jautri izdzīvot visus mirkļus starp mēģinājumiem un atbildīgi nest evaņģēlija vēsti visās Latvijas pusēs, kur mūs uzņēma. Bija patiesi grūti un patiesi svētīgi. Ticu, ka vēsti, ko pienesām ar izrādi citiem, vēl jo spēcīgāk izdzīvojām savās sirdīs. Arī man šis darbs rosināja vairāk lasīt Bībeli. Grūti, ilgi, auksti, nogurdinoši, vientuļi, prom no ģimenes – tie vairs nebija argumenti.

Maija Pauliņa (masu aktrise):

Izrāde man bija kaut kas īpašs. Ne tikai kopā būšana ar draugiem, laba laika pavadīšana un smags darbs, bet

arī tieša evaņģelizācija, kur tu vari konkrēti stāstīt (vai rādīt) to, par ko mūsdienās maz kuri aizdomājas. Varbūt šī izrāde bija vienīgā reize, kad kāds vērs savu skatu uz dzīvi mainošo pieredzi, ko dod Jēzus satikšana uz Damaskas ceļa.

Dāvis Priede (Jānis):

Gari un smagi mēģinājumi. Patiesībā tas bija labi pavadīts laiks kopā ar draugiem. Bet tas, kas palicis atmiņā visvairāk, ir vēsts par Pāvilu un citiem apustuļiem. Daudz reālāks skats uz viņu dzīvi un attiecībām. Daudz pārdomu par to, ka viņi bija tieši tādi paši cilvēki kā mēs, nevis kādi mītiski svētie.

Ar katru projektu rodas arvien vairāk pieredzes, kā šo darbu veikt funkcionālāk un veiksmīgāk. Arī šoreiz gaidāmi vairāki uzlabojumi dažādās jomās, piemēram, mēģinājumu un izrāžu norisē, teksta apguvē, mūzikā, scenogrāfijā, sadarbībā ar draudzēm. Kā redzams no iepriekšējo dalībnieku teiktā, ir divi lieli iemesli, kāpēc mēs to darām: 1) evaņģelizācija; 2) personīgā izaugsme.

Te jāpiebilst, ka Daniela stāsts, kopš Dievs lika šo jauno projektu manā sirdī, ir jau atstājis būtisku ietekmi uz manu personīgo dzīvi. Mani aizrauj, savīļņo un stiprina Daniela nelokāmā uzticība! Mēs lasām Bībelē par Dāvida, Mozus, Ābrahāma, Pāvila un daudzu citu grēkiem, bet kur Daniela grēku apskats? Protams, viņš nebija bezgrēcīgs, bet viņa milzīgā uzticība mazās un lielās lietās noteikti sargāja viņu no grēkiem, par kuriem citādi mēs šodien varētu mācīties. Viņš tik ļoti centās pagodināt Dievu it visā! Tas mani iedvesmo. Viņam apkārt bija Babilonijas spožums, taču viņš neļāvās tam. Kaut es spētu neļauties pasaulīgajam spožumam, kas man viz apkārt! Taču bez visa tā vie-

nīgais iemesls, par ko Danielu ienīst, bija viņa godīgums un uzticamība – viņš bija laipns, cieņpilns un patīkams saskarsmē ar cilvēkiem. Kā pravietim viņam bija jāizsaka rājiens pašam Nebukadnēcaram – un diez vai viņš centās vārdus mīkstināt –, taču Nebukadnēcars viņu joprojām klausījās. Tiešām ciešā, ikdienišķā saskarsme ar Dievu šo vīru bija veidojusi Kristus līdzību. Viņa dzīvesstāsts ir pārdomu vērts! Izrāde par Danielu ir labākā, kādu līdz šim būsim realizējuši!

Projekta plāns

Teātra izrāde par Danielu būs apmēram 2h 30min gara, ietvers 13 dziesmas, komandā būs 24 aktieri (no tiem 18 puīši, 6 meitenes), kā arī viss plašais tehniskais personāls – tērpu mākslinieki, scenogrāfijas mākslinieki, mūziķi, skaņotāji, gaismotāji, ieskaitot arī pavārus un dažādus cita veida palīgus. Viss šis darbs ir viena milzīga sadarbība – kaut kas pārāk liels, lai to paveiktu daži entuziasti. Tāpēc vēlos uzskaitīt veidus un iespējas, uz kādu sadarbību lielo Latvijas adventistu ģimeni vēlreiz aicinām:

- Līdz decembrim plānots nokomplektēt aktieru komandu. Ja apsver domu piedalīties Daniela grāmatas vizualizācijas projektā, piesakies pie manis – Ingas Šlakotas, sūtot ziņu vai zvanot (29884712), vai rakstot elektroniski (inga.slakota@gmail.com).

- Novembra pēdējās nedēļas nogalē notiks teātra mākslai veltīts pasākums. Šajā nedēļas nogalē kopīgi pavadīsim sabatu, lai mazliet iepazītos, taču svētdien, spēlējot teātra spēles un dažādus uzdevumus, notiks aktieru atlase un lomu sadale. Uz šo pasākumu vari pieteikties, pat ja neesi ieinteresēts lielajā projektā, bet vienkārši patīk spēlēt teātri vai improvizācijas teātri kopā ar kristiešiem (vari ņemt līdzi arī kādu draugu, kas nav no adventistu draudzes, bet kam tas patīktu).

- Ja pazīsti kādu, kas, tavuprāt, būtu kā radīts šāda veida projektam, iesaki viņu! Jāpiebilst, ka lielākā daļa aktieru, kas spēlējuši iepriekšējos projektos, nav pieteikušies paši. Puīši – kas Bībeles stāstos vienmēr ir nospiedošā vairākumā – vispār ļoti reti paši piesakās, pat ja nodomā, ka gribētu to darīt. Mūsu paziņu loks ir ierobežots, jaunu talantu atrašana ir liels prieks, tāpēc aicinām palīdzēt šajā jomā. Ja tagad lasot

nāk prātā kāds cilvēks, paņem telefonu un atsūti kaut pavisam īsu sms ar ieteikumu – lai varam sazināties un uzaicināt kādu, kas varbūt izrādīsies tieši tas, kas mums vajadzīgs, un šis projekts – tieši tas, kas viņam vajadzīgs.

- Varbūt Tu vēlies (vai pazīsti kādu, kas vēlētos) palīdzēt citādā veidā, piemēram,

- atdzejot dziesmas (mūzika tiek tulkota no angļu valodas)
- spēlēt pavadījumu dziesmu ierakstos
- veidot tērpu dizainu, palīdzēt šūt tērpus, aksesuārus
- plānot un veidot scenogrāfiju, butaforiju, ja proti strādāt ar dažādiem materiāliem
- gatavot ēst (kopmēģinājumos, kā arī tūrē – šīs kalpošanas svarīgumu nav iespējams pārspīlēt; puīšu ir daudz, un viņu spējas ir tieši proporcionālas labai maltītei)
- skaņot, gaismot vai būt palīgs tam, kas to dara
- izstrādāt mājaslapu
- veidot vizuālos materiālus (plakātus, flaijerus, bukletus, biļetes utt.)
- fotografēt, filmēt
- atbalsst projektā finansiāli
- menedžēt izrādes – sazināties ar kontaktpersonām, rūpēties par reklāmu, loģistiku tūres laikā u.tml.
- piedalīties lūgšanu telekonferencē par projektu vai lūgt par to individuāli

- Visbeidzot pats galvenais – pēc Ceļa meklētāju nometnes izrādi plānots atkārtot vēl 8 – 10 reizes, dodoties nedēļu ilgā tūrē pa Latviju, vistica-

māc septembrī, kā arī pāris svētdienās pirms un pēc tūres. Mēs negribam, lai izrāde kādā pilsētā būtu tikai vienreizējs, ne ar ko citu nesaistīts pasākums, jo tad tam būtu salīdzinoši maza nozīme. Izrādes mērķis ir pievērst cilvēku uzmanību. Kad uzmanība ir pievērstā, ko varam viņiem piedāvāt? Tas var būt veselības EXPO, „The Rock Project” izstāde, pravietojumu seminārs, Alfa kurss – viss minētais izriet no Daniela stāsta. Tāpēc mēs no sirds aicinām Latvijas draudzes, veidojot 2017. gada evaņģēlizācijas plānus, izmantot šo iespēju. Lūdzam jau tagad sazināties ar mani, ja draudzē saprotat, ka vēlētos šo izrādi savā pilsētā, jo datumi ar kultūras namiem mums ir jāsaskaņo jau 2016. gadā, lai saliktu vairumu izrāžu vienā nedēļā. Mēs tad arī savu iespēju robežās un pēc vajadzības esam gatavi palīdzēt saprast, kādus evaņģēlizācijas pasākumus pilsētā varētu īstenot, kam izrāde kalpotu kā uzmanības pievēršana. Ar lielāko prieku arī atbildēsim uz visiem jautājumiem un bažām, iepazīstināsim ar scenāriju, tehnisko norisi utt., citiem vārdiem, sadarbosimies roku rokā. Kritērijs, lai izlemtu, uz kurām pilsētām doties, būs draudzes vēlēšanās, ne pilsētas vai draudzes lielums, jo esam piedzīvojuši, ka tam ir galvenā nozīme.

Tad nu vēlreiz – ja jūti aicinājumu vai tik vien kā interesi iesaistīties kādā no iepriekš minētajām iespējām, sazinies/ piesakies/ iesaki/ jautā!

Inga Šlakota,
29884712,

inga.slakota@gmail.com

KRŪ: Mammucīt, mēs ar Krā gribam, lai tu mums pastāsti tālāk, ko DIEVS radīja sestajā dienā!

KRĀ: Jā, izstāsti, lūdzu, visu sīki un smalki, lai mēs būtu gudri putniņi un zinātu, ko DIEVS radīja tūlīt pēc tam, kad VIŅŠ bija radījis zivis un mūs, putniņus.

MAMMA: Nu, labi, klausieties, kas notika tālāk. Sestās dienas rītā, kad zivis rāmi peldēja dzidrajos ūdeņos un putni ar savām dziesmām sveicināja jauno dienu, mežā pēkšņi atskanēja skaļš rēciens. Putni, kas atradās tuvākajos kokos, izbijušies uzspurdza gaisā, bet pēc neilga laika atgriezās. Drīz tie ieraudzīja lielu, skaistu dzīvnieku varenām krēpēm, kurš iznāca no meža, pa laikam satricinot gaisu ar varenām rūcieniem. Tas bija lauva.

KRĀ: Lauvas ir skaisti dzīvnieki. Man tie patīk.

KRŪ: Man arī, tikai no liela attāluma.

MAMMA: Te pēkšņi parādījās dīvains dzīvnieks, garām kājām, izcili garu kaklu. To izstiepis, tas mierīgi pastaigājās un sasveicinājās ar putniņiem, kas sēdēja koku zaros.

KRĀ: Šis dzīvnieks bija žirafe! To uzreiz var saprast.

MAMMA: Ar apbrīnu putni noraudzījās uz skaistajiem dzīvniekiem, kas, krēpēm plīvojot, aizauļoja pāri pļavām. Noraudzījušies zirgu skrējienā, tie pamanīja lēnam tuvojamies milzīgu dzīvnieku ar neredzēti garu degunu un varenlielām ausīm! Ar izbrīnā pavērtiem knābīšiem noraugoties zilonī, putniņi pamanīja tam aiz muguras brūnus, pūkainus un milzīgus dzīvniekus. Tie bija lāči, kas, nepievēršot uzmanību apkārtnē, turpat zālajā kūleņoja un draiskojās, priecājoties par jauno pasauli, kurā tie bija radīti. Daudz brīnumainu un neparastu dzīvnieku šajā dienā sastapa putniņi.

KRĀ: Vai arī zivīm ūdenī bija kādi pārsteigumi?

MAMMA: Tās iepazīna milzīgo krokodilu, kurš rāmi slīdēja pa ūdens virsu, un ar apbrīnu vēroja milzīgo nīlzirgu, kurš bija nolēmis izpeldēties dzidrajā ūdenī.

Pasaule vēl un vēl piepildījās ar interesantiem un nekad neredzētiem dzīvniekiem. Tā „Dievs radīja zemes zvērus pēc viņu kārtas un lopus pēc viņu kārtas, un visus rāpuļus pēc viņu kārtas”.

KRŪ: Es tā klausos - DIEVS bija radījis brīnumainu pasauli!

KRĀ: Jā, lieliska vietiņa, kur dzīvot!

MAMMA: Bībelē rakstīts, ka Dievs redzēja to labu esam. DIEVS bija radījis dzīvības un bagātības pilnu pasauli, kas bija piepildīta ar zeltu, dārgakmeņiem, augļiem, kokiem, ziediem, putniem un zvēriem. Tā bija brīnišķīga dāvana, ko DIEVS gatavoja kādam, kuru VIŅŠ bija plānojis iecelt par saimnieku radītajā Paradīzē.

KRŪ: DIEVS droši vien domāja par kādu, kurš varētu būt VIŅA draugs.

MAMMA: Tad DIEVS sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības.

KRŪ: Tā gan VIŅŠ vēl ne par vienu nebija teicis, vai ne?

KRĀ: DIEVS gribēja radīt kādu, kas līdzīgs VIŅAM?

KRŪ: DIEVS varēja teikt: radīsim cilvēku līdzīgu, piemēram, lauvai, tikai lielāku un varenāku, vai arī līdzīgu ērglim, lai tas varētu lidot...

KRĀ: Bet nē, DIEVS to radīja pēc savas, nevis kāda dzīvnieka līdzības.

KRŪ: Tas ir liels gods cilvēkam, vai ne?

MAMMA: „Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti

Viņš radīja. Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: "Auglojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi."

KRŪ: Viens vārds no DIEVA - un cilvēks gatavs!

mamma: Tā vis nebija, Krū.

KRĀ: Kā tad bija?

mamma: Radot dzīvniekus, DIEVS sacīja vārdu, un viss radās, bet cilvēku VIŅŠ izveidoja no zemes pats savām rokām.

KRŪ: Tas ir gandrīz tāpat, kā mēs dažkārt lipinām no māla visādas radībiņas, tikai daudz varenāk un skaistāk?

KRĀ: Un sarežģītāk! Tas, ko mēs, brālīt, uztaisām no māla, tas nekad, nekad nekļūst dzīvs! Esi pamanījis?

KRŪ: Taisnība! Mammucīt, ja DIEVS izveidoja cilvēku no zemes, kādā veidā viņš, tas cilvēks, kļu-

va dzīvs?

mamma: Ļoti īpašā veidā. DIEVS pieliecās un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasu, tā cilvēks kļuva par dzīvu būtni.

KRŪ: Vareni!

KRĀ: Tajā brīdī, dodot cilvēkam daļiņu no savas dzīvības, DIEVS noteikti bija laimīgs.

KRŪ: Iedomājies, cilvēks pamodās un paskatījās acīs savam Valdniekam.

KRĀ: Jā, pirmais, ko viņš ieraudzīja, bija DIEVS.

mamma: DIEVS deva cilvēkam prātu, radīja to veselīgu un spēcīgu, bet visaugstākā vērtība, ko DIEVS deva cilvēkam, bija spēja mīlēt.

KRŪ: Es domāju, ka cilvēkam vajadzēja būt ļoti, ļoti pateicīgam DIEVAM un ļoti, ļoti laimīgam VIŅA radītajā pasaulē.

KRĀ:...un mīlēt VIŅU no visas savas sirds!

UZPEVUMS

Atšifrē Bībeles pantu, uzrakstot uz svītrām attiecīgā dzīvnieka pirmo burtu, vai tā nosaukuma burtu, kura skaitlis norādīts dzīvnieka attēlā.

Tad Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības;

tie lai valda pār z m jūrā un pār

m gaisā,

un pār m,

un pār visu zemi un visiem

, m,

kas rāpo zemes virsū."

Jesajas grāmatā 65:20 ir sacīts, ka jaunajā zemē un jaunajās debesīs būs nāve. Kā to saprast?

“**T**ur nebūs nedz zīdaiņa, kas tikai nedaudz dienu dzīvo, nedz arī sirmgalvja, kas neizdzīvo līdz galam savas mūža dienas; kā pats jaunākais mirs tas, kas vismaz simts gadu vecumā.”

Šis apsolījums par ilgo mūžu grēka un nāves klātbūtnē nāk kopā ar paziņojumu: “Es radu jaunas debesis un zemi.” (65:17) Šo pantu (17-25.p.) konteksts norāda uz sabiedrības, dabas un cilvēku attiecību pārveidošanos, ko Dievs bija iecerējis paveikt jau Jesajas dienās. Jesajas grāmatā vārds “jauns” tiek lietots vairākas reizes.

Pirmkārt, frāze “jaunas debesis un jauna zeme” norāda uz jaunradīšanu (65:17-25, 66:22), kas pilnībā aizvietos esošo radību. Dieva radītais “jaunais” būs tik radikāls, ka iepriekšējo neviens vairs neatcerēsies (Jes. 65:17). Tur valdīs prieks (65:18), vaimanas būs beigušās (65:19), daba tiks pārveidota (65:25). Dievs iznīcinās nāvi uz visiem laikiem (Jes. 25:8) caur Viņa ļaužu augšāmcelšanos. Tas iezīmē gala laiku, kad tiek izveidota “jauna zeme”.

Otrkārt, Dievs rada “jaunas lietas” (43:19). Šī jaunā lieta ir Dieva glābšanas darbs Israēla labā, viņu atgriešanās Jeruzalemē no gūsta. Šis glābšanas darbs ietekmē dabu (43:19-20) un nes dziedināšanu tautai (42:16). Šajā lietā “jauns” ir tas, ka šajā glābšanas darbā pati tauta nespēl nekādu lomu. Dievs izmanto Persijas ķēniņu Kīru (44:24 līdz 45:7), lai atbrīvotu savu tautu, un šī atbrīvošana ir balstīta tikai uz Dieva žēlastību (43:25), un tautām tas nesīs svētību (45:22-24).

Šis jaunais, radikālais glābšanas darbs notiek Israēla vēsturē Persijas impērijas laikā, kad Dievs izveido kaut ko pavisam jaunu. Veco apspiešanas varu

laikmetā noris Dieva glābšanas darbs. To var nodēvēt par laikmetu, kas nāks (skat. Mt. 12:32). Šī jaunā radība nav pilnībā tikai nākotnē. Tā ienāk tagadnē caur Dieva glābšanas darbu.

Treškārt, pašlaik grēks un Kristus glābšanas darbs pastāv līdzās (Gal. 1:4, Heb. 6:5). Nāves sakāve ir realitāte jau tagad caur Kristus glābšanas darbu (Atkl. 1:18, Ebr. 2:14). Caur Viņu jaunā radība ir tagadnes realitāte, un ticīgiem var būt pie tā daļa (2Kor. 5:17, Gal. 1:4). Tas jau ir šeit kā apsolījums, kā dāvana, kā process, kurā grēcinieks tiek pārveidots Kristus līdzībā (2Kor. 4:16). Mēs gaidām uz šī laikmeta noslēgumu, kas izpaudīsies kā Kristus glābšanas darba noslēgums (Rm. 8:19-23, Atkl. 21:1).

Tātad Jesajas 65:20 tiek sacīts, ka Dievs bija paredzējis, ka Israēla tautai būs ilgs mūžs, ja tie ievērotu Dieva baušļus jau tolaik, Jesajas dienās. Taču tas palika nepiepildīts Israēla neuzticības un bauslības pārkāpšanas dēļ. Taču Dievs šo apsolījumu piepildīs jaunajā zemē, kur taisnībā mājā, tikai jau pilnības mērā bez nāves un vecumdienām.

Materiāls skaidrojumam ņemts no “Adventist World” 2005. g. oktobra.

Ceļa Meklētājs vai karavīrs?

Ceļa meklētājiem un karavīriem ir vairākas kopīgas iezīmes. Abi nēsā uniformas. Abi stājas ierindā. Abiem ir kārtība (reglaments), pie kā turēties. Gan Ceļa meklētājiem, gan karavīriem notiek regulāras apmācības un nometnes. Pieļauju, ka daļa no Ceļa meklētājiem uz karavīriem raugās kā uz savu cēlo nākotni.

Tomēr starp viņiem abiem ir arī būtiskas atšķirības.

Karavīrs aizsargā savu teritoriju un uzbrūk tiem, kas ir pretējā pusē. Viņš visus iedala savējos un pretiniekos.

Viss ir zināms, viss ir skaidrs - balts un melns. Atliek tikai šo baltumu nosargāt. Turklāt pelēks ir vēl sliktāks nekā melns.

Ceļa meklētājs uz dzīvi skatās citādāk. Viņam apkārtējā pasaule ir jāizzina - jāmeklē ceļš. Tas prasa godīgu un kritisku informācijas izvērtēšanu. Viss nezināmais (pelēkais) viņu pievelk, jo tajā var slēpties balti dārgumi - ceļš uz īsto ceļu.

Karavīram nav jāiedziļinās. Viņam ir jāuzvar, lai ko tas prasītu. Ceļa Meklētājam neviens nav jāuzvar. Viņš var sadarboties gan ar savējiem, gan ar pretiniekiem, jo viņam jāsaprot lietas, kādas tās patiesībā ir.

Gan karavīrs, gan Ceļa meklētājs turas pie savas pārliecības. Tomēr, ja gaismā nāk pierādījumi, kas apgāž viņu pārliecību, tad karavīrs karo pret šādiem pierādījumiem neiedziļinoties, bet Ceļa meklētājs izvērtē tos. Ceļa meklētājam savas pārliecības maiņa, ja tai ir pamats, ir normāla parādība. Karavīram tā ir kā sakāve.

Karavīru vidē faktiem un pierādījumiem ir otršķirīga nozīme. Galvenais jautājums ir par pusēm. Ja pierādījumi norāda uz nepareizo pusi, tad tie nav vērā ņemami pierādījumi. Ceļa meklētājam puses ir otršķirīgas. Viņš var nostāties jebkurā pusē, ja to prasa fakti un pierādījumi.

Nezinu, kā jums, bet man šķiet, ka katram karavīram vajadzētu skatīties uz Ceļa meklētāju kā uz savu cēlo nākotni. Kristīgās draudzes vēsturē ir bijis daudz karavīru. Tad kāds no viņiem kļūst par Ceļa meklētāju un sapulcina ap sevi pūli ar līdzīgi domājošajiem, kuri palēnām kļūst par karavīriem.

Viens no iedvesmas avotiem:

Julia Galef (02.2016) „Why you think you're right — even if you're wrong”, http://www.ted.com/talks/julia_galef_why_you_think_you_re_right_even_if_you_re_wrong

*Ulvis Skadiņš,
Jelgavas draudzes vecākais*

JAUNIEŠU AKADEMIJA

Oktobris 2016 - Maijs 2017

Reģistrējies
bit.ly/jakademija

Dalībnieku skaits ierobežots

sdajauniesi

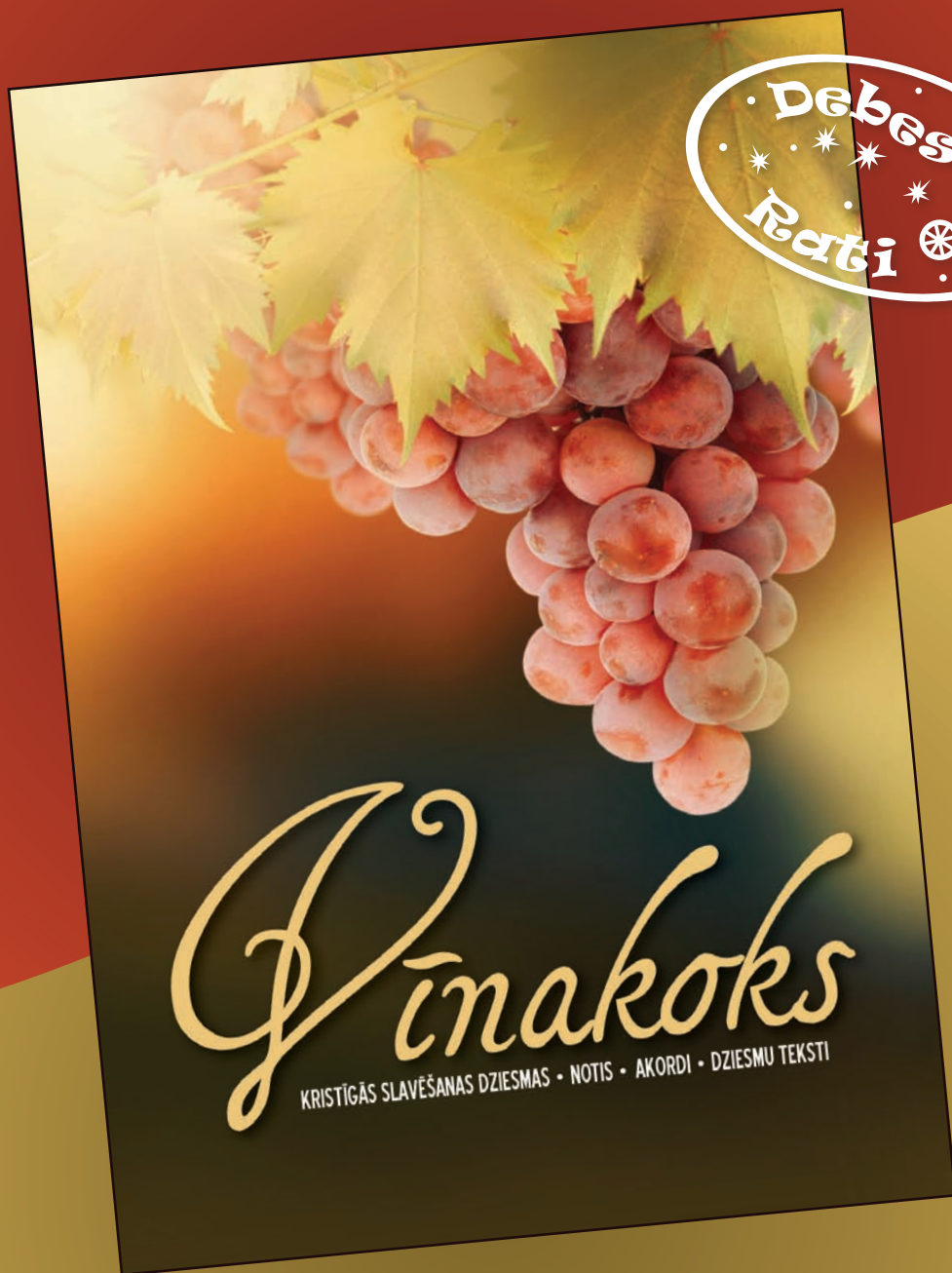

/sdajauniesi

KRISTĪGĀS SLAVĒŠANAS DZIESMAS

23 ORIGINĀLDZIESMAS AR NOTĪM, AKORDIEM UN VĀRDIEM

Jau vairākus gadus biju domājis par nošu krājumu. Es jautāju sev – vai tas ir vajadzīgs? Tagad esmu sapratis, ka ir vajadzīgs. Cilvēki bieži kaut ko dara domubiedru lokā, klusi darbojas, bet neuzdrīkstas atklāt jaunus apvārsņus. Manas pirmās dziesmas tapa 2010. gadā, kad kopā ar Latvijā pazīstamo mūziķi Ainaru Virgu gatavojām Ziemassvētku programmu. Bija vajadzība uzrakstīt jaunas dziesmas. Ainars ķērās pie darba, arī es nolēmu pamēģināt. Viņš mani iedrošināja un palīdzēja noticēt sev, ka es to spēju, ka es varu rakstīt dziesmas. Paldies viņam par to! Dziesmas ir dažādas. Lielākoties ar vārdiem no evaņģēlijiem un Psalmiem. Ar maniem un citu kristīgu autoru sarakstītiem vārdiem. Dziesmas tapušas Dieva godam un cilvēkiem par svētību.

Kopš 2010. gada dziesmas ir skanējušas ne tikai Aizputes un Liepājas adventistu dievnamos. Tās ir dziedātas dažādās baznīcās, kultūras namos, rehabilitācijas centros un cietumos. Mums ir izveidota slavēšanas grupa "Debesu Rati" – Solvita Kangžere, Ilgonis Kangžers un Kristofers Rolands Kangžers no Adventistu Aizputes un Liepājas draudzēm. Paldies Dievam, ka Viņš man ir devis iespēju kalpot ar mūziku, ka varu Viņu slavēt un pielūgt no visas sirds! Paldies visiem, kas mani ir atbalstījuši un iedrošinājuši. Paldies draugiem Dzintaram Beītānam un Jēkabam Ozoliņam, kuri palīdzēja pierakstīt notis. Paldies Adventistu Latvijas draudžu savienībai, īpaši Ģirtam Rozneram izdevuma tapšanā.

Ilgonis Kangžers